

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

49. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 € / 12,05 Sk

6. PROSINCE 2009

Z obsahu:

Sláva křesťanského středověku

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
18. listopadu 2009
- strana 2 -

Platí jen poselství Matky Boží

Život Kateřiny Labouré
- strana 4 -

Vítězství Neposkvrněné

Jan Pluta
- strana 5 -

Neposkvrněné početí

Panny Marie
- strana 6 -

P. Maxmilián Maria Kolbe

Galerie svatých kněží
- strana 7 -

Odění v oslnující třpyt

Boží slávy

Z homilie
olomouckého světícího
biskupa Mons. Josefa
Hrdličky
- strana 9 -

Proč vlastně evoluce? (2)

Krátké dějiny teorie
evoluce
- strana 10 -

Pán Ježíš o svých kněžích

Slabost Boha Spasitele
- strana 11 -

Giovanni Battista Tiepolo (1696–1770): Neposkvrněné početí, Museo del Prado, Madrid

V katechezi minulý týden jsem představil některé aspekty středověké teologie. Ale křesťanská víra, hluboce zakořeněná v lidech oněch staletí, nedala vzniknout pouze vrcholům teologické literatury, myšlení a víry. Inspirovala také nejvyšší uměleckou tvorbu civilizace vůbec: katedrály, opravdovou slávu křesťanského středověku. Neboť v období tří staletí počínaje stoletím XI. povstal v Evropě mimořádný umělecký zápal. Starý kronikář takto popisuje nadšení a pracovitost té doby: „Stalo se v celém světě, ale zvláště v Itálii a v Galii, že začala přestavba kostelů, i když mnohé byly ještě v dobrém stavu a nepotřebovaly rekonstrukci. Bylo to jako závody mezi jedním a dru-

hým národem; člověk by uvěřil, že svět chtěl setřást z beder staré hadry a odít se všude do bílého šatu nových chrámů. Zkrátka všechny katedrální kostely, velká část mnišských chrámů, a dokonce i kostely na venkově věřící přestavovali“ (Rodolfo il Glabro, Historiarum 3,4).

Náboženské kořeny stavitelské exploze

K této renesanci náboženské architektury přispěly různé faktory. Především příznivější historické podmínky, jako větší politická jistota, provázená trvalým růstem populace a postupným rozvojem měst, obchodem a bo-

Sláva křesťanského středověku

hatstvím. Navíc architekti získávali stále propracovanější technická řešení, aby mohli zvětšovat rozměry staveb a současně zajišťovat jak stabilitu, tak majestátnost. Bylo to však především díky zápalu a duchovní horlivosti mnišství v plném rozvoji, že byly vztýčovány opatské chrámy, kde bylo možno slavit liturgii důstojně a slavnostně a věřící mohli setrávat na modlitbách, přitahováni úctou k ostatkům svatých, které byly cílem neustávajících poutí. Tak se zrodily románské kostely a katedrály, charakteristické svým rozvojem do délky, s loděmi schopnými pojmout mnoho věřících; chrámy velmi masivní,

s kamennými klenbami a prostými základními rysy. Novost představuje zavedení soch. Protože románské chrámy byly místem mnišské modlitby a kultu věřících, sochaři se více než na technickou dokonalost zaměřili na výchovný cíl. Protože v duších bylo zapotřebí probudit silné dojmy, city, které by podněcovaly k úctě před neřestmi a zlem a k praktikování ctností a dobra, opakovaným tématem bylo představování Krista jako univerzálního soudce, obklopeného postavami z Apokalypsy. Jsou to především portály románských chrámů, které nabízejí tuto scénu, aby zdůraznily, že Kristus je Brána, která vede do nebe. Když věřící překračují práh posvátné budovy, vstupují do chrámu a do prostoru odlišného od onoho z běžného života. Kromě chrámového portálu mohli ti, kteří věří v Krista svrchovaného, spravedlivého i milosrdného, zakusit podle záměru umělců také předchuť věčné blaženosti ve slavení liturgie a v úkonech zbožnosti obklopeni interiérem posvátné stavby.

Novost gotiky

Ve XII. a XIII. století se nejprve na severu Francie rozšířil jiný druh architektury pro stavbu posvátných budov, totiž gotika, která proti románské má dvě nové charakteristiky, a to je vertikální vzepětí a využití světla. Gotické katedrály ukazovaly harmonicky syntézu víry a umění v univerzální a uchvacující řeči krásna, která ještě dnes budí úžas. Díky zavedení lomeného oblouku, který spočíval na robustních pilířích, bylo možno významně pozvednout výšku. Rozlet vzhůru chtěl být výzvou k modlitbě a sám byl modlitbou. Gotická katedrála chtěla tak do architektonických linií vložit horoucí touhu duší po Bohu. Navíc díky novým vhodným technickým řešením mohlo být obvodní zdivo

Pokračování na str. 12

Způsob, jakým je zobrazená Immaculata, Žena oděná sluncem, uchráněná každíčkého hříchu, snad nejvýstižněji ze všech jejích zobrazení vyjadřuje její odvážné poslání: rozdrtit hlavu Hada, úhlavního nepřítele Boha i lidí.

V tomto zobrazení se snoubí dva známé a důležité biblické výjevy z první a z poslední knihy Písma svatého. Není proto divu, že právě u obrazu Neposkvrněné, Ženy oděné sluncem, hledali věřící přímo instinktivně vždy nejspolehlivější ochranu před úklady Zlého. Svědčí o tom i významné památky. Nebezpečnou metlou a hrozbou konkretizovaného zla byly svého času morové rány. Právě v období jejich výskytu, tedy před pandemií, v jejím průběhu nebo po ní vztýčovali občané v nejednom městě morové sloupy, na jejichž vrcholu trůnila Neposkvrněná. Takové morové a současně mariánské sloupy zdobí dodnes například náměstí v Dačicích, Plzni, Telči nebo ve Znojmě.

I přes velký pokrok medicíny nepřestaly být pandemie pro lidstvo hrozbou a lidé i dnes mají z nich přímo panický strach.

Přitom ovšem zapominají, že se mohou mezi lidmi šířit pandemie zákeřnější než mor nebo prasečí chřipka, a toto nebezpečí představuje hřích, protože da-

Editorial

leko větší kalamita než jakákoli choroba nebo smrt je věčná záhuba. Platí to především pro ten nejnakazlivější z hříchů, jakým je chlípnost, smyslnost a smilstvo, všechno ono zvrácené jednání, při kterém člověk nejrůznějšími způsoby hříšně zneužívá toho, co je Bohem určeno k předávání života a zachování lidského rodu.

Ve starém dobrém katechismu, který už dnes sotvakde najdete, byly vyjmenovány závažné následky tělesných hříchů. Patřily k nim sobectví, zaslepenost, nechuť k modlitbě, vlažnost ve víře a její ztráta. Dnešní katechismus se o ničem takovém nezmiňuje. Smilstvo všeho druhu si však ke své inkubaci připravuje nadále půdu tak, že potlačuje modlitbu a pak víru, tedy vztah k Bohu, aby mohlo bujet beze všech zábran. Pokud jde o sobectví a zaslepenost, ty jsou v současné době nejnápadnější

známkou sexualizovaného světa, protože dosáhly takového stupně, že už ho nejsme ani schopni dostatečně zvážít, protože tento šedý zákal se projevuje i tam, kde

by se měl uplatňovat dar rozlišování a schopnost vidět hřích v jeho pravém světle. Každá cho-

roba nejvíce ohrožuje toho, kdo o ní nic neví, kdo nechce vědět, že je smrtelně nemocen, a vůbec necítí potřebu podnikat cokoliv na svou záchranu. Chorobné symptomy vůbec nepokládá za varovné, spíše si je dokonce pochvaluje.

Jako každý mor i mor nečistoty s sebou přináší smrt. Zdá se, že šesté přikázání sousedi v Desateru s pátým nikoli náhodou plynoucí z posloupnosti pořadových čísel, ale že svou roli hraje také příbuznost obsahu. Hříchy proti jednomu i druhému z těchto přikázání jsou svou nejhlubší podstatou hříchy proti životu. Není proto nic divného, když přebujelá a nespoutaná sexualita nakonec překročí své hranice a vyústí do masového ničení lidských životů a neucty k životu vůbec. Hříchy proti 5. i 6. přikázání urážejí Boha

Pokračování na str. 13

Pravá naděje

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Každý tvor uzří Boží spásu.

Ať už tě všechno to, co prožíváš a co vidíš kolem sebe, jakkoliv trápi a sklíčuje, jedno je jisté: blíží se chvíle vysvobození. *Vzchop se a postav na výšině.* První čtení je plné útěchy a dává ti jasně na vědomí, že prožíváš neděli, která je dnem velké naděje. Obrát svůj pohled na východ a vyprošuj si pravý užitek z dnešního setkání s Božím slovem.

Vyhnanství a nepřátelské obklíčení, na které si stěžujeme, jsme si sami zavinili: *Hřešili jsme, byli jsme nevěrní, neposlouchali jsme hlas Hospodina podle proroků, které nám posílal, ale chodili jsme každý za zálibami svého zlého srdce a sloužili jiným bohům.*⁽¹⁾ Dopadají na nás nyní naše vlastní zlé skutky.⁽²⁾ Jak to, že se cítíš ve vyhnanství jako mezi svými? Jsi v zajetí ve své vlastní zemi, protože se přímo kolem tebe rozbujelo pohanské smýšlení. Všichni byli kdysi Kristovi, ale pak opustili cestu evangelia a obrátili se k cizím bohům a modlám. Přichází den, kdy mají poznat, jak nicotné jsou všechny jejich idoly. *Jako strašák v okurkovém poli, který nic neuhlídá, takoví jsou falešní bohové.*⁽³⁾

Proto se postav na výšině, vystup nad všechnu marnost a všechna lidská hlediska a zadívej se na vše pohledem Krista, který je jediným Pánem včera, dnes i navěky. Nadchází čas milosti a on slíbil, že *každý tvor uzří jeho spásu.* Bůh zůstává věrný, buď si jist, že pamatoval i na tebe. On sám ti připravuje cestu, *rozkázal snížit každou vysokou horu a vyplnit údolí na úroveň země, abys mohl kráčet bezpečně k Boží slávě.* Přichází sám vstříc s milosrdenstvím a spravedlností, která z něho prýští, aby ses mohl radovat ve světle jeho velebnosti.

Proto tvůj smutek a netrpělivá malomyslnost by byly urážkou Pánovy věrnosti a velkodušnosti. *Odlož roucho žalosti a soužení a oděj se rouchem spravedlnosti.* Zaséval jsi v slzách, ale nadchází doba jásavých žní.⁽⁴⁾

Náš Pán sám přichází, aby nás vyvedl z vyhnanství. Ale nikoliv tak, že by nás odvedl někam jinam, do jiné zaslíbené země. Na zemi není takového místa, kam bychom mohli odejít: musíme sami s jeho milostí obnovit svůj domov tam, kde žijeme. Z našeho vyhnanství vede jen jedna cesta: *rozšiřování evangelia.* Zdá se ti, že je to už nad naše síly? Zůstaň na výšině, obnov svou důvěru a víru: *Ten, který toto vynikající dílo začal, přivede je také k dobrému konci ke dni Krista Ježíše.* A tento den je přede dveřmi. Milostivý Pán přichází nejen k tobě a tvým brat-

řím ve víře, ale ke všem, aby *každému, kdo je pod nebem, ukázal svůj lesk.*

Nepřestávej se proto radovat. *Ten, který dopustil zlé věci, zachráni tě a dá ti věčnou radost.*⁽⁵⁾ Chceš-li skutečně vyjít z pohanství, nesmíš se už v ničem připodobňovat pohanům. I když vidíš kolem celé zástupy, jak se klání modlám mamonu, rozkoše a moci zpředu i zezadu, ty stále říkej věrně svému Pánu: *Jen tobě, Králi, se sluší věčně klanět.*⁽⁶⁾ Pán ti pak odpoví: *Můj anděl je s vámi a ochrání vaše duše.*⁽⁷⁾

Z Pavlových slov můžeš správně vyrozumět, jakým způsobem se máš podílet na tomto velkém exodu z pohanství: - především musí stále růst tvoje láska. To je jediný lék na ztvrdlé srdce, které tě jako chladná skála uzavřelo v tvém vyhnanství. Co jiného než láska dokáže zasypat propasti zatvzelenosti, které rozdělují srdce, srovnat pahorky pýchy, která kolem sebe deptá a ubližuje, napřímít *křivé cesty* neupřímnosti a *srovnat hrboly* necitelného sobectví. Apoštol si ovšem bere Boha za svědka, že to není jakákoliv láska, ale *láska Ježíše Krista*⁽⁸⁾, jejíž síla je v tom, že bolí. *Dostalo se ti té milosti, že smíš v Krista nejen věřit, ale s ním i trpět.*⁽⁹⁾ *On se ponížil a byl poslušný až k smrti*⁽¹⁰⁾ a je nezbytné, abys měl *stejně smýšlení jako Kristus*⁽¹¹⁾. Jen podle toho mohou všichni poznat, že jsi skutečně Kristův učedník.

Současně s láskou musí však růst i tvé *poznání a všestranný úsudek, abys dovedl správně rozhodovat.* Nepatří snad Boží pravda a Pánovo slovo k tomu nejdůležitějšímu, co potřebuješ znát, abys došel k cíli? Máš kolem sebe *vlky v rouše ovčím*⁽¹²⁾. Ve světě se objevilo mnoho falešných učitelů a *svůdců, antikristů.* *Kdo nezůstává v Kristově učení, nemá Boha.*⁽¹³⁾ Jak může zůstat bezpečně v Kristově učení, kdo je nezná, a to důkladně?

Láska a pravé poznání tě navedou na cestu k Boží milosti. Tě se otevři bezvýhradně, neboť jedině Ježíš může ukončit tvé vnitřní vyhnanství, ve kterém zlé návyky drží tvoji duši, a obnovit původní nevinnost, abys čistotou *jen zářil a byl bez hříchu.* Pak se teprve bude z tebe šířit *pokoj spravedlnosti a sláva bohobojnosti.* Tvoje zaslíbenou zemí je *plná míra dobrých skutků, vykonaných ve spojení s Ježíšem k Boží chvále a slávě.* Jen tak může svět poznat, *jak velkou věc s námi učinil Pán, aby ho naplnila pravá Boží radost.*

Pane, změň náš osud, jako se mění údolí na jihu země.⁽¹⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Bar 1,17-18.21-22; ⁽²⁾ srov. Bar 2,9; ⁽³⁾ Bar 6,69;

⁽⁴⁾ srov. resp. žalm 126; ⁽⁵⁾ Bar 4,29;

⁽⁶⁾ srov. Bar 6,4-5; ⁽⁷⁾ Bar 6,6; ⁽⁸⁾ Flp 1,8;

⁽⁹⁾ srov. tamt. 1,29; ⁽¹⁰⁾ tamt. 2,8; ⁽¹¹⁾ tamt. 2,5;

⁽¹²⁾ Mt 7,15; ⁽¹³⁾ srov. 2 Jan 7-9; ⁽¹⁴⁾ srov. resp. žalm 126

Liturgická čtení

1. čtení - Bar 5,1-9

Svlékni ze sebe, Jeruzaléme, roucho své žalosti a soužení a oblékni se v ozdoby věčné slávy, kterou ti dává Bůh. Přioděj se rouchem spravedlnosti od Boha a vstav si na hlavu korunu slávy Věčného. Každému, kdo je pod nebem, ukáže Bůh tvůj jas. Neboť navěky ti bude dáno jméno od Boha „Pokoj spravedlnosti“ a „Vznešenost bázně Boží“.

Vzchop se, Jeruzaléme, a postav se na výšíně, pohleď na východ a podívej se na své děti, které se shromáždily na rozkaz Svatého od východu slunce až na západ. Jak se radují z toho, že Bůh na ně pamatoval! Neboť vyšly z tebe pěšky, vedeny od nepřátel, ale Bůh je přivede k tobě, nesené se slávou jako na královském trůnu. Bůh totiž rozkázal snížit každou vysokou horu, odvěké pahorky, a vyplnit údolí na rovnou zemi, aby Izrael kráčel bezpečně k Boží slávě.

Také lesy a každý vonný strom zastíní Izraele na Boží rozkaz. Ano, Bůh přivede Izraele, který se bude radovat ve světle jeho velebnosti, s milosrdenstvím a se spravedlností, která z něho prýští.

2. čtení - Flp 1,4-6.8-11

(Bratři a sestry!) Ve všech svých modlitbách s radostí prosím za vás za všechny. Vždyť od prvního dne až do této chvíle mi pomáháte v rozšiřování evangelia. Jsem totiž přesvědčen, že ten, který ve vás toto dobré dílo začal, přivede ho ke konci ke dni Krista Ježíše.

Ano, Bůh je mi svědkem, jak po vás po všech toužím láskou Krista Ježíše. A za to se modlím: ať stále víc a více roste vaše láska a s ní i poznání a všestranný úsudek, abyste dovedli volit to lepší, čistotou jen zářili a byli bez hříchu pro onen den Kristův, s plnou mírou dobrých skutků, vykonaných ve spojení s Ježíšem Kristem, k Boží chvále a slávě.

Evangelium - Lk 3,1-6

V patnáctém roce vlády císaře Tiberia, když Poncius Pilát byl místodržitelem v Judsku, Herodes údělným knížetem v Galileji, jeho bratr Filip údělným knížetem v Itureji a v Trachonitidě, Lysaniáš údělným knížetem v Abiléně, za velekněží Annáše a Kaifáše, uslyšel na poušti Boží slovo Jan, syn Zachariášův.

Šel do celého okolí Jordánu a hlásal křest pokání, aby byly odpuštěny hříchy. Tak je psáno v knize řeči proroka Izaiáše: „Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky! Každé údolí ať je zasypáno, každá hora a každý pahorek srovnán; kde je co křivého, ať je narovnáno, cesty hrbolaté ať se uhladí! A každý člověk uzří Boží spásu.“

Kdo vstoupí nepřipraven do kostela sester svatého Vincente v pařížské ulici Rue du Bac, užasne vpředu vpravo před skleněnou rakví pod bočním oltářem. Odpočívá v ní neporušené tělo Kateřiny Labouré, která zemřela v roce 1876. Toto tělo v řádovém rouchu sester vincentek působí nadčasově. Neříká na ní vidět, že žila na zemi 70 let. Její rysy jsou vážné, nikoliv však tvrdé. Zdá se, jako by návštěvníky odkazovala v souladu se svým přáním být zapomenuta, ztracena, držet se v pozadí božského poselství.

Narodila se jako deváté dítě v rolnické rodině v burgundské vesnici Fain-les-Moutiers. A selská krev byla i v jejích žilách. Byla sice něžnější než její starší sestra, ale svou vytrvalou mlčenlivostí, která nerada odpovídala, se podobala svému otci, který za tvrdým zevnějškem ukrýval zlaté jádro. Když starší sestra po matčině smrti vstoupila k vincentkám v Paříži – později s ní byly potíže, protože byla svévolná a jednou dokonce přelézla klášterní zeď – nechťel otec o dalším vstupu do kláštera ani slyšet. Kateřinin tichý náznak, že by ráda následovala svou sestru, jako by ani neslyšel. A protože ho Kateřina znala, věděla, že je to jasné odmítnutí. Musela proto čekat, protože na počátku 19. století ani odrostlé dcery nesměly vstoupit do kláštera bez souhlasu rodičů. Pomáhala v domácnosti, na poli a sloužila u dobytka. Když měla 24 let, byl svrchovaný čas, aby se vdala. Vesničané si o tom šuškali a otec se také dovtipil, že se bude muset něco stát, protože Kateřina všechny nápadníky rezolutně odmítala. Co vlastně chce? Stát se vincentkou. „Pro mě za mě,“ zabručel otec, a to bylo vše, co bylo na toto téma řečeno.

Vesnické děvče s chatrným školním vzděláním, které poprvé odešlo ze své vesnice, vstoupilo do noviciátu. Jako všichni lidé, kteří mají zvláštní poslání,

byla osamělým člověkem. Neměla přátel ani důvěrníků, ani ve své představené. Cítila se ve svém klášteře opuštěná, nikoliv však nešťastná. Již tehdy byla její modlitba velmi osobní a rozhovory s Bohem velmi důvěrné. Ale mlčela ještě více, byla bázlivá, zdrženlivá, měla těžkosti s pařížskou francouzštinou a novým způsobem života.

Nosila ještě hábit klášterní kandidátky bez okřídleného čepce, když měla první zjevení Panny Marie. Bylo to v noci, když ji tajemná síla odvedla z lůžka do kaple. Kateřina ihned věděla, kdo se jí zjevil a kdo k ní promlouvá. Nebála se a byla šťastná, přijala první poselství, které jí bylo svěřeno: měla říct klášternímu zpovědníkovi, aby skoncoval se zlovyky, které se v pařížském klášteře rozmohly, a aby klášter poskytl azyl biskupovi, který se uchýlí do mateřského domu lazaristů.

Je pravděpodobné, že Kateřina nerozuměla zcela tomuto poselství. Pochopila však, že musí mluvit se zpovědníkem, ona, která se tak těžce vyjadřovala, a právě s lazaristou, člověkem, který měl v krvi tolik skepse, který zcela přehlížel klášterní kandidátku a který neměl o žádná poselství zájem.

Klášterní kostel sester vincentek v Rue du Bac

Platí jen poselství Matky Boží

Život Kateřiny Labouré

Sv. Kateřina Labouré

Kateřina by byla ráda podstoupila jakoukoliv jinou obět, třeba i velmi těžkou, jen ne mluvit. Ale udělala to, protože to chtěla Panna Maria.

Jak se dalo čekat, sklidila pohrdavé odmítnutí. Má se prý stát „normální“, Bůh si jistě najde lepší nástroj, než je ona (Bernadetta Soubirous se narodila až za 14 let, zpovědníkovi nemůžeme nic vyčítat). Kateřina mlčela, ona svou povinnost splnila. Když však 27. července propukla revoluce a právě tento zpovědník viděl, jak biskup de Fraysinous prosil v mateřském domě lazaristů o azyl, zamyslel se nad celou

věcí. Ale ne nadlouho. „To mohla být náhoda.“ A jednal s Kateřinou jako s dítětem, které má fixní ideje, a nelze je brát vážně.

O čtyři měsíce později 27. listopadu 1830 měla Kateřina druhé zjevení Matky Boží. Maria stála na polokouli, pod nohou měla rozdrčeného hada (symbol neposkvrněného početí) a v ruce kouli se zlatým křížem. Z rukou vyzařovaly světelné paprsky jako symbol milostí, které se vylévají na svět. Pak se vidění změnilo. Maria již nedržela zemskou kouli a své ruce se zářícím světlem vztáhla k zemi. Kolem ní se vytvořil oválný rámeček, ve kterém bylo napsáno zlatými literami: **Ó Maria, bez poskvrny počatá, oroduj za nás, kteří se k tobě utkáme!** (Bylo to 28 let před prohlášením dogmatu o neposkvrněném početí.) Kateřina slyšela hlas: „**Dej razit medailku s tímto obrazem. Kdo ji bude s důvěrou nosit, obdrží velké milosti.**“ Ubohá Kateřina! Zase musela zpovědníkovi vyprávět a zase projevil nelibost. Samozřejmě, že se nestalo nic. Dva roky. A Kateřina o tom neřekla nikomu ani slovo. Pak však zpovědník, kterému to přece jen nedalo, vyprávěl celý příběh pařížskému biskupovi. Domníval se, že obdrží něco jako rozhrěšení. Ale biskup měl jiný názor. Vůbec nemůže být na škodu, když se medailky vyráží. Může to dokonce být prospěšné. Tak se 30. června 1832 ukázaly první dva tisíce medailky vyražených přesně podle popisu Kateřiny Labouré, resp. podle zjevení. Medailky si koupili zbožní lidé, ovšem nikoliv se zvláštním zájmem, a snad je i nosili, protože o poselství se nemluvalo, ani o zjevení, a tím méně o mladé řeholnici, která platila ve svém klášteře za lepší průměr jako sestra rolnického původu, šikovná ošetřovatelka, ale nic víc. Medailka vzbudila

pozornost teprve tehdy, když ji pařížský arcibiskup přinesl jednomu umírajícímu prelátovi, který byl exkomunikován.

Ačkoliv se předtím zdálo nemožné přitáhnout ho přemlouváním zpět do Církve, obrátil se v jediném okamžiku, když mu biskup medailku daroval a vysvětlil.

Tento „záraz obrácení“ byl pro arcibiskupa znamením, aby uvěřil v pravost zjevení, která měla Kateřina, a stal se obhájcem jejího poselství. Bylo vyraženo několik tisíc medailek, dáno do oběhu a začala se dít nápadná obrácení. Lidé brzy nazvali medailku „záraznou“, jménem, které jí dodnes zůstalo. Je známá po celé Evropě i jinde ve světě. Medailka a to, co je s ní spojeno a co symbolizuje, připravila půdu pro budoucí vyhlášení dogmatu o neposkvrněném početí. Kateřina žila ještě 46 let, aniž by měla další zjevení. Rozdávala medailky v jednom pařížském starobinci, kde pečovala o kuchyň a o nemocné. Nikdo kromě zpovědníka lazarysty a hlavní představené nevěděl, že se jí zjevila Panna Maria. Pokládala toto inkognito za samozřejmé. Samozřejmě bylo pro ni také to, že ačkoliv byla tak omilostněná, žila zcela obyčejným životem prosté řeholnice. **Maria mě jednou potřebovala. Teď už mě nepotřebojuje.** To byl její zcela obyčejný způsob, jak se na všechno dívala.

Po celý život mlčela. Ani ve stáří se nestala hovornější. Působila spíše svojí trpělivostí, klidem a službou než zbožnými řečmi. Jen zcela ojedinele, když se jí někdo zeptal na otázky duchovního života, odpovídala moudrou odpovědí ze srdce zcela zasvěceného Bohu. Jak se modlí ona k Bohu, to se neměl nikdo dovědět.

*Modlit se není těžké. Když jdu do kaple, kleknu si před milého Pána Boha a řeknu mu: **Pane, tady jsem, dej mi, co chceš.** Když mi něco dá, jsem ráda a děkuji mu. Když mi nedá nic, děkuji mu, protože vím, že si nic jiného nezasloužím.*

Kateřina Labouré zemřela ve věku 70 let v onom starobinci, kde tak dlouho pracovala. Při její smrti se neudálo nic zvláštního. Zemřela, jak mnozí umírají. Po smrti se však rozneslo, kým byla, a lidé začali putovat k jejímu hrobu, kde se událo mnoho podivuhodných vyslyšení. V roce 1933 byla prohlášena blahoslavenou a v roce 1947 se stala svatou.

Naše doba je rozpolcená jak v mnoha věcech, tak i v postoji k mimořádným fenoménům, jakými jsou zjevení Panny Marie, poselství apod. Velká část věřících takové věci odmítá víceméně rozhořčeně jako pověry, jako honbu za zárazy, jako nedostatek pravé víry. Menší část však tíhne k tomu, uzavírat se do toho, co je viditelné, protože leccos z toho, co je duchovní (exegeze, liturgie, církevní právo, spiritualita) je chápáno deformovaně. Hledá se útěcha v tom, co je pevné a co se nehýbá. Oba postoje jsou extrémní a falešné...

Bůh rozdává své milosti tak, jak chce. Záleží však na milostech a nikoliv na tom, co je vnější, viditelné a zárazné.

Kdo např. pokládá „Fatimu“ jen za příležitost ke zbožné pouti, ke krásným kázáním a procesím, ten je na scestí. Protože jádrem fatimského poselství je pokání, vnitřní obrácení od hříchu, od sobectví, od života ze dne na den. A pro koho je „zárazná medailka“ něco jako amulet s magickou mocí, místo záruky mocné přímlyvy Panny Marie, a tedy Božího milosrdenství, ten je na cestě pověry a působí spíše pohoršení.

Kateřina Labouré chápala, že musí ustoupit za poselství, věděla, co to znamená být jednorázovým nástrojem a nic víc. Nevyvozovala z toho pro sebe žádné nároky a ohledy na svou osobu a nedivila se tomu, že na ni za 46 let jejího obětavého života Bůh zdánlivě zapomněl. To je pokora, to je víra, to je příspěvek k tomu podstatnému v křesťanském životě.

Z -sks- 49/2007 přeložil -ls-

Vítězství Neposkvrněné

Každý návrat k Bohu, každé obrácení je neobvyklou nadpřirozenou událostí, svým způsobem zárazem. Ovšem obrácení zavlitého nepřítele katolické církve, francouzského Žida Alfonse Ratisbonného skrze „záraznou medailku“ je tak výjimečné, tajemné a udivující, že si zasluhuje zvláštní připomínku.

Alfons Ratisbonne

Alfons Ratisbonne se narodil roku 1814 ve Štrasburku v židovské rodině, která však opustila židovské náboženské tradice. Studoval na Královské škole ve Štrasburku, kde spíše než v intelektuálním rozvoji činil pokroky ve zkaženosti srdce, jak sám později přiznal. Pak pokračoval ve studiu na protestantském učilišti a nakonec studoval v Paříži práva a stal se advokátem.

Velkou ranou pro rodinu byla konverze jeho staršího bratra Teodora, který se stal katolíkem a nakonec i přes zoufalé prosby svých blízkých přijal kněžské svěcení. Jeho kněžská činnost živila v Alfonsovi rostoucí nenávisť ke katolicismu a všemu, co je katolické. Přerušil s bratrem všechny styky, zatímco Teodor se modlil za obrácení svých příbuzných.

Alfons ještě jako chlapec ztratil matku a o několik let později i otce, bankéře, po kterém zdědil značný majetek. Otcem se mu pak stal jeho strýc, patriarcha rodu, bezdětný finančník. Povolal svého synovce z Paříže do Štras-

burku a učinil ho svým společníkem. Alfons však nemiloval bankovní zájmy, prostředí kanceláří ho dusilo a toužil po zábavách, kterým se bezmezně oddával. Judaismus vůbec neprovozoval. Nehlásil se k žádnému vyznání a pokládal se za nevěřícího v Boha. Byl Židem jen podle jména. Jak sám přiznal: „V mém srdci zůstala prázdnota, nebyl jsem šťastný ani uprostřed vši hojnosti. Něco mi stále scházelo.“

Velkou radost měl ze zasnub s mladičkou sestřenicí. Ta z důvodů věku svůj sňatek odložila a Alfons se vydal na zahraniční cesty. Koncem listopadu přijel do Neapole. Chtěl strávit zimu na Maltě, pak pokračovat do Cařihradu a na Východ. V deníku o své cestě vyjadřuje svou nenávisť k náboženství, ke kněžím, řeholníkům, zvláště k jezuitům a ke svému bratru knězi. Dopouštěl se mnoha rouhání proti katolické víře. Nenáviděl Řím jako místo křesťanských památek, ale přesto se zde ocitl 6. ledna 1842. Náhodou zde potkal svého přítele z dětství Gustava de Bussieres. Ten se však častěji stýkal s jeho bratrem Teodorem de Bussieres, který konvertoval z protestantismu ke katolicismu a vyznačoval se velkou horlivostí. Ten ho neuvěřitelným způsobem přemluvil, aby začal nosit na krku záraznou medailku. Dokonce ho přesvědčil, aby se každé ráno pomodlil modlitbou svatého Bernarda: „Pomni, nejdobrotivější Panno Maria...“ Ratisbonne podlehl jeho přemlouvání, ovšem bez jakékoliv náboženské motivace, naopak, s ironií a výbuchem smíchu to pokládal za svou nejnepravděpodobnější příhodu. Příští den nicméně potvrdil, že slova modlitby tak ovládla jeho mysl, že se od nich nemohl odtrhnout. Celý den se mu vracela na mysl a on je opakoval jako hudební refrén. Přesto se dále vysmíval náboženství a zacházel často až ▶

Neposkvrněné početí Panny Marie

Dogma o neposkvrněném početí Panny Marie bylo vyhlášeno v roce 1854 papežem Piem IX. Ale dějiny úcty k Panně Marii Neposkvrněné jsou mnohem starší a předcházejí vyhlášení o celá staletí i tisíciletí, takže toto dogma nepředstavuje nic nového, nýbrž jen korunuje prastarou tradici.

Již Otcové východní církve vyzvedali Matku Boží tituly, které znamenaly neporušenost a krásu nevinnosti: čistější než andělé, bělostná lilie, zářivá jitřenka, neposkvrněná. Východní církve toto dogma nevyhlásila, protože nikdy nepotřebovala hájit Marii- no neposkvrněné početí.

Na Západě však pojem neposkvrněného početí narážel také na tvrdý odpor, a to nikoliv z odporu proti Matce Boží, ale z obavy, aby tím nebyla zpochybněna nezbytnost Ježíšovy univerzální výkupné oběti. Teologové se zde domnívali, že kdyby byla Maria počata bez hříchu, který je společný všem dětem Evy, nepotřebovala by už vykoupení, které by už nebylo všeobecné. Mezi odpůrce patřil i svatý Bernard. Tuto otázku rozřešil františkán Duns Scot. I Maria byla Ježíšem vykoupěna, ale vykoupěním, které předešlo čas. Byla uchráněna dědičného hříchu vzhledem k budoucím zásluhám Ježíše Krista.

Po smrti Duns Scota činila nauka o Neposkvrněné velké pokroky a v roce 1476 byl zaveden svátek Neposkvrněného početí do římského kalendáře. Na italských náměstích kazatelé vlebili Matku Neposkvrněnou.

K vyhlášení dogmatu přispělo zjevení Panny Marie na Rue du Bac Kateřině Labouré. Medailka se svým nápisem tak rozšířila její úctu a způsobila tolik zázraků, že biskupové žádali v Římě vyhlášení nového mariánského dogmatu. Dostalo se mu pak potvrzení po čtyřech letech v dalším zjevení Panny Marie Neposkvrněné v Lurdech. Toto dogma vyvolalo pohoršení u nepřátel Církve a křesťanství zvláště z řad materialistů a naturalistů.

Mezi katolickými křesťany však vyvolalo velkou vděčnost a prohloubenou úctu. Výrazem této úcty byl také vznik nového ženského křestního jména v Itálii a ve Španělsku (Concetta, Concepción podle latinského conceptio = početí) jako nejvznešenější přívlastek jména Maria. Toto jméno má také velká mexická mystička Conchita Armida.

la k ní. Maria mi rukou naznačila, abych si klekl. Zdálo se, že říká: Tak je to dobře. Nemluvila ke mně, ale všemu jsem rozuměl. V tom kostele vůbec nebyl obraz Panny Marie, ale Alfons vyznává: „Líbal jsem obraz Nejsvětější Panny, z něhož pramenily milosti. Ach, byla to ONA!“

Neposkvrněná Matka Boží učinila ze zarytého nevěře horlivého vyznavače Krista. Zřekl se všeho, co není Kristus: „Láska mého Boha zaujala místo veške-

ré lásky. (...) To šilenství je dnes mojí moudrostí a mým štěstím.“

První slova přemoženého a zázračnou mocí obráceného Alfonse byla výrazem velké vděčnosti k de La Ferronaysovi. Později vyznal: „Jak se ten člověk za mě modlil!“ I když neuměl říct, jakým způsobem se to dověděl, podobně jako o mnoha pravdách víry. Klapky mu spadly z očí, zmizely jako sníh, bláto a led pod horoucími paprsky slunce.

Alfons se už do Neapole nevrátil a nepokračoval v plánované cestě. Skončil v římském domě svatého Ignáce v Loyole a u jezuitů, kteří pořádali přípravu na křest. Obřad se konal 31. ledna 1842. Trval tři hodiny. Vedl ho kardinál Patrizi. Při křtu přijal jméno Maria, aby tak uctil Pannu Marii počatou bez poskvrny ze zázračné medailky. Přijal také svátost biřmování a první svatě přijímání. Brzy nato ho generál jezuitů představil papeži Řehoři XVI. Po zvláštním vyšetření záležitosti jeho obrácení na základě výpovědi devíti věrohodných osob potvrdil kardinál Patrizi jeho konverzi.

Alfons Maria Ratisbonne vstoupil k jezuitům a v roce 1848 přijal kněžské svěcení. Pak však na základě dispenze odešel z řádu, obnovil styky se svým bratrem Teodorem Ratisbonnem a společně pracovali na obrácení židovských spolubratří, zvláště děvčat, a připravovali je ke křtu. Založili pro ně kongregaci Nejsvětější Marie Panny Siónské (Siónské sestry), kterou potvrdil Pius IX.⁽¹⁾

V roce 1855 přenesl Ratisbonne své působení z Evropy do Jeruzaléma a tam s velkou obětavostí založil v roce 1856 u oblouku Ecce Homo na Via Dolorosa klášter Siónských sester, školu a sirotčinec. Usiloval o obrácení židů a muslimů. Druhý klášter založil v Ain Karem. Tam je také pochováno jeho tělo. Zemřel 6. května 1884.

Několik let před vyhlášením dogmatu o neposkvrněném početí v roce 1854 a před lurdským zjevením v roce 1858 Matka Boží obrácením Alfonse Ratisbonneho ukázala světu další příklad své vítězné moci a své zaručené přímluvy u svého Syna.

*Z Postanec Serca Jezusowego
12/2004 přeložil -lš-*

⁽¹⁾ Římský klášter těchto sester ukryl a zachránil před smrtí 187 římských Židů. Dnes má kongregace přes 500 sester v 85 domech na všech pěti kontinentech.

do pekelného zápalu v rouhání. Jak přiznal po svém obrácení, „na to dnes ani nesmím pomyslet, tak jsem tím zděšen“.

20. ledna 1842 požádal Teodor Alfonse Ratisbonneho, aby na něho počkal v kočáře před kostelem San Andrea delle Frate. Sám odešel, aby v sakristii zajistil záležitosti spojené s pohřbem hraběte Alberta de La Ferronays, který byl v Římě znám svou velkou zbožností. Několik dní před jeho smrtí požádal Teodor hraběte, aby se modlil za obrácení Alfonse. Ratisbonne se v jeho nepřítomnosti rozhodl, že si prohlédne kostel, kde byl vystaven katafalk se zesnulým. O tom, co se při tom stalo, vypráví sám Ratisbonne:

„Kostel svatého Ondřeje je malý, ubohý a ošklivý. Zdá se mi, že jsem tam byl sám. Žádný umělecký předmět nebudil moji pozornost. Bezmyšlenkovitě jsem bloudil zrakem a u ničeho jsem se v myšlenkách nezastavil. Vzpomínám si, že jsem před sebou viděl černého psa, který se přede mnou kroutil a poskakoval. Náhle ten pes zmizel a zmizel celý kostel, neviděl jsem nic, nebo lépe řečeno, můj Bože, viděl jsem jednu věc!“ Na jiném místě píše: „Náhle ovládlo moji

*Zjevení Panny Marie
Alfonso Ratisbonnemu*

mysl neobvyklé vzrušení. Pozvedl jsem zrak. Budova mi zmizela z očí. Světlo se soustředilo jen na jednu kapli a uprostřed té záře se ukázala velká, zářící a plná majestátu, sladká, nejsvětější Panna Maria, tak jak je na medailce. Nepřemožitelná síla mě pobíze-

P. Maxmilián Maria Kolbe

Rajmund Kolbe se narodil 8. ledna 1894 ve Zduńskiej Woli u Lodže rodičům Juliovi a Marianě, rozené Dąbrowské. V den narození byl pokřtěn ve farním kostele Nanebevzetí Panny Marie. Byl v pořadí druhým dítětem. Rodiče se živili domácím tkalcovstvím, ale v důsledku těžkých podmínek museli dílnu zavřít a odstěhovat se do Lodže a později do Pabianic, kde otec pracoval v továrně a matka vedla malý obchůdek a pracovala jako porodní bába.

Rodiče byli členy III. řádu svatého Františka. Otec byl velkým vlastencem a rád čítal svým synům vlastenecké knížky. Chlapci, „nakaženi“ touto četbou, si rádi hráli na rytíře a kreslili na plotech orlice. První ználosti získávali v rodinném domě.

Rodný dům M. Kolbeho dnes slouží jako muzeum

Rajmund jako chlapec si někdy rád zadováděl. V jedné takové situaci matka s výčitkou zvolala: „Chlapče, co z tebe bude?“ Ta slova mu nadlouho utkvěla v paměti. Pomalu však zvažněl. Když mu bylo 12 let, zjevila se mu Panna Maria, která držela v rukou dvě koruny, jednu bílou a jednu rudou. Zeptala se chlapce, zda je chce, a dala mu na srozuměnou, co znamenají: bílá koruna znamená čistotu a rudá mučednictví. „Odpověděl jsem, že chci. Matka Boží se na mě mile podívala a zmizela.“ Bylo to ve farním kostele v Pabianicích.

V roce 1907 konali v Pabianicích františkáni ze Lvova misie. Rajmund spolu se svým bratrem Františkem se rozhodli, že vstoupí k františkánům. Oba tajně překročili hranice mezi ruským a rakouským zábořem

a přišli do Lvova, kde nastoupili do malého semináře u františkánů. Za tři roky se k nim přidal i nejmladší bratr Josef. Lvov připomínal Rajmundovi dobu, kdy zde v katedrálním chrámě polský král Jan Kazimír před obrazem Matky Boží Laskavé prohlásil Matku Boží za Královnu Polska (1656). Před tímto obrazem se Rajmund rovněž zasvětil Panně Marii. „S tváří skloněnou až k zemi jsem slíbil Panně Marii, kralující na oltáři, že pro ni budu bojovat. Jak? To jsem nevěděl, ale představoval jsem si boj materiálními zbraněmi.“ To zapisal ve svých pamětech.

Brzy však dospěl k přesvědčení, že boj zbraněmi se neshoduje se stavem, který si zvolil. Rozhodl se proto vzdát se kněžství a věnovat se jako voják obraně vlasti. Tehdy se právě na území Rakouska tvořily ilegální organizace, které měly za cíl osvobodit Polsko z moci okupantů. Tvořily se také polské legie. Když již byli oba s bratrem rozhodnutí, že vstoupí do těchto oddílů, navštívila je právě jejich matka. Když jí sdělili svůj záměr, odpověděla jim, že se oba s otcem rozhodli zasvětit se zcela jen službě Boží. Rajmund v tom poznal znamení Boží vůle, že má zůstat v klášteře. Požádal tedy o přijetí do noviciátu (1910).

Rok nato složil časné sli- by. Protože v malém semináři

ukončil osmou třídu gymnázia, představení ho vzhledem k jeho velkému nadání poslali r. 1912 studovat do Říma na papežské univerzitě Gregorianum. Bydlel v mezinárodní koleji Sera-

P. Maxmilián Maria Kolbe

ficum a navštěvoval jezuitskou univerzitu. Studium filozofie (1912–1915) a teologie (1915–1919) ozdobil dvěma doktoráty. Rajmund navíc vynikal i v oblasti matematiky a fyziky. Napsal článek Eteroplan o meziplanetárním dopravním prostředku.

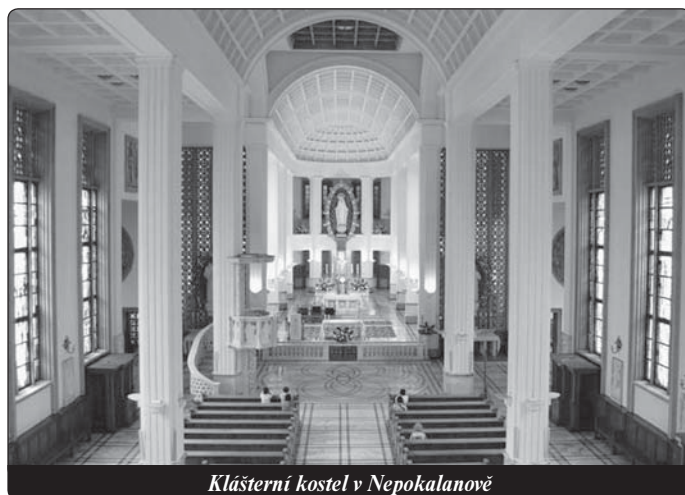
1. listopadu 1914 složil věčné sliby a přijal jméno Maria. 28. dubna 1918 obdržel kněžské svěcení. Pobyt v Římě byl pro něho prozřetelnostní. V hlavním městě křesťanství pochopil, že nejen Polsko, ale celý svět musí náležet Kristu. Na rok 1917 připadala dvě výročí, která ho přivedla k vážnému zamyšlení: 400. výročí vystoupení Marti-

na Luthera a 200. výročí vzniku svobodného zednářství. Obě tyto příležitosti využili nepřátelé Církve, aby dali najevo svou nenávisť k ní. Starosta Říma Žid Ernest Nathan se stal velmistrem zednářské lóže. Uspořádal průvod, při kterém přívrženci Giordana Bruna nesli černý prapor, na kterém byl zobrazen satan, jak šlape po archandělu Michaelovi. Při průvodu provolávali: „Ďábel bude řídit Vatikán a papež bude jeho poskok.“ Maxmilián jako svědek se na to díval s velkou bolestí a rozhořčením, jak je možné, že se ve Věčném městě připouštějí takové provokace. Ještě více ho deprimovala lhostejnost přihlížejícího davu, který nijak nereagoval na tato rouhání. Současně však v témž roce katolický svět oslavoval 75. výročí zjevení Panny Marie Alfonsu Ratisbonnemu.

Vzpomenuté události podnítily Maximiliána k tomu, aby vytvořil z osob nejvíce oddaných Panně Marii Neposkvrněné určitý druh bratrstva, které by sdružovalo všechny, jimž leží na srdci věc Božího království na zemi. Po dohodě s představenými a se zpovědníkem založil ještě jako podjáhén Rytířstvo Neposkvrněné.

V roce 1919 se vrátil do Polska a byl šťasten, že je již svobodný. Rozhodl se vynaložit všechny síly, aby bylo Královstvím Neposkvrněné. Zahájil nábor dobrovolníků za Rytíře Neposkvrněné.

V lednu 1922 začal vydávat v Krakově časopis Rytíř Neposkvrněné. Představení se obávali, aby nepřivedl klášter do dluhů, a proto ho poslali do Grodna, kde Kolbe založil tiskárnu. Pracoval neúnavně na novém díle, které považoval za svůj životní program. Ale plody se brzy ukázaly v plné šíři: v roce 1927 vycházel Rytíř v nákladu 70 000 exemplářů a počet Rytířů Neposkvrněné dosáhl 126 000. ▶

Klásterský kostel v Nepokalanově

HODINA MILOSTI PRO SVĚT

8. prosince 1947 při zjevení v dómě v Montichiari vyslovila Panna Maria toto přání:

Přeji si, aby se každoročně 8. prosince od 12 do 13 hodin konala hodina modliteb za svět.

Tato pobožnost zajistí mnoho duchovních i tělesných milostí. Náš Pán, můj Božský Syn, chce lidem darovat přemíru svého slitování, když se dobří budou modlit za své hříšné bratry.

Sdělte Svatému otci, že si přeji, aby tato hodina milosti byla známá celému světu a po celém světě se rozšířila. Ten, kdo nemůže navštívit svůj farní kostel, ať se modlí doma v poledne a také obdrží mnoho milostí.

Brzy poznáte velikost této hodiny milostí. Pro všechny děti, které dopřejí této prosbě sluchu a vezmou si ji k srdci, mám připravenou plnost milostí.

Stále existují tiši a skrytí prosebníci a oběti za hříšné duše, kteří svolávají milosrdenství našeho Pána na tuto zem. Nyní je hodina modliteb, hodina dobrého příkladu, hodina oběti a věrnosti a odvážného přičinění. Modlitba, oběti a pokání tak mnoha duším zabraňují tomu, aby na lidstvo dopadl soud Boží spravedlnosti. Hořím láskou a žádám modlitby za záchranu světa!

Kdybyste věděli, jak mnoho mých dětí jde cestou záhuby! I Církev je ve velkém nebezpečí. Doba je stále více zlověstná. Nesu ve svém srdci utrpení mnoha nemocných a trpících, abych je přivedla k větší svatosti. Jsem Matka plná lásky ke svým dětem!

Bude to 8. prosince, kdy Neposkvrněné Početí rozdrtí Hadvu hlavu. -sks- 49/2007

► Opravdový rozmach však nastal teprve tehdy, když přenesl své dílo do Teresina – 42 km vzdáleného od Varšavy. V roce 1927 zde založil Nepokalanov. Když vypukla 2. světová válka, měl klášter v Nepokalanově 13 kněží, 18 kleriků noviců, 527 bratří, 82 kandidátů a 112 chlapců v malém semináři. Byl to vůbec největší klášter v té době na světě a jeden z největších v církevních dějinách.

Náklad Rytíře Neposkvrněné dosáhl 750 000 výtisků, Malý rytíř pro děti 221 000 exemplářů, Malý deník měl 137 000 exemplářů a jeho nedělní vydání 225 000. Od roku 1938 měl klášter svůj vlastní rozhlasový vysílač. Nebylo to ovšem bez těžkostí. Volnomyšlenkářský tisk dělal všechno možné, aby toto dílo zesměšnil a odradil od něho lidi, ale dílo Neposkvrněné překonávalo všechny překážky.

Deportace františkánů z Nepokalanova do koncentračního tábora

V roce 1930 otec Kolbe Nepokalanov opustil a odjel se čtyřmi bratry se svolením hlavního představeného do Japonska, kde založil v Nagasaki druhý Nepokalanov. V roce 1931 zde otevřel noviciát a v roce 1936 malý seminář. V tom roce měla japonská verze Rytíře 65 000 exemplářů. „Boží šilenec“ zamýšlel podobná centra zřídit na celém světě ke chvále Neposkvrněné a šíření Božího království na zemi. Ale to už bylo pro ďábla příliš. Hrdinský život světce měl předčasně skončit tou nejkrásnější smrtí. Rudá koruna mučednictví byla nablízku.

Otec Maxmilián se vrátil právě do vlasti, aby podpořil polský Nepokalanov, který v době jeho nepřítomnosti prožíval krizi. Ale sotva všechno začalo opět v původní dynamice, vypukla druhá

Bunkr hladu, kde P. Kolbe 14. srpna 1941 umírá

světová válka a po ní nastala noc okupace.

19. září 1939 přistoupili Němci k likvidaci Nepokalanova. Spolu s otcem Kolbem byli zatčeni i ostatní bratři a uvězněni v táboře Amlitz (mezi 24. zářím a 8. listopadem). Odtud byli převezeni do Ostrzeszowa (od 9. listopadu do 8. prosince 1939). Na svátek Neposkvrněné 8. prosince byli propuštěni.

Otec Kolbe se ihned vrátil do Nepokalanova. Zde připravoval 3000 míst pro poznaňské vysídlené, mezi nimiž bylo 2000 Židů. Organizoval ustavičnou adoraci před Nejsvětější svátostí, otevřel opravnu hodinek a jízdnicích kol, kovárnu a klempířství, krejčovství a zdravotní oddělení. 17. února však ho gestapo znovu zatklo a odvezlo do pověstné varšavské věznice Pawiak. 25. května ho poslali do koncentračního tábora Osvětim. Dostal číslo 16 670.

Na konci července uprchl jeden vězeň z bloku otce Kolbeho. Rozzuřený velitel dal všechny vězně nastoupit a vybral každého desátého. Tito vězni byli odsouzeni k smrti hladem v připraveném bunkru. Mezi vybranými byl i František Gajowniczek. Nešťastník naříkal, že musí opustit ženu a děti. Tu se stala věc, která katy překvapila. Z řady vystoupil otec Kolbe a žádal, aby byl odsouzen na smrt místo Gajowniczka, který stál vedle něho. Na otázku, kým je, odpověděl, že je katolickým knězem. Je sám, zatímco Gajowniczek má ženu a děti. Šel na smrt spolu s dalšími devíti do bloku smrti č. 13. Bunkr, který byl zatím jen místem kletby a zoufalství, se pod vedením otce Maxmiliána stal příbytkem Boží chvály. Vězni se modlili a zpívali nábožné písně. Otec Kolbe byl zvyklý na hlad a vydržel v bunkru bez kousku chleba a kapky vody dva týdny. Nakonec ho usmrtili fenolovou injekcí. Stalo se tak 14. srpna 1941 v předvečer svátku Nanebevzetí Panny Marie. Otec Kolbe měl 47 let.

17. října 1971 ho papež Pavel VI. za účasti desítek tisíc věřících z celého světa a více než 3000 polských poutníků prohlásil za blahoslaveného mučedníka. 10. října 1982 ho Jan Pavel II. zapsal do seznamu svatých.

Připravil -lš-

Pramen: *Święci na każdy dzień*, Wydawnictwo Salezjańskie

Klásterní tiskárna v Nepokalanově

Doznělo osmero blahoslavenství z Ježíšovy horské řeči.

Slyšeli jsme příslib velké Boží odměny pro ty, kdo jsou chudí a trpící, tiší a plačící, kdo hladoví, žízni po spravedlnosti, a také pro ty, kdo jsou pronásledováni pro pravdu. Myslíme dnes v duchu těchto Pánových slov na politické vězně, kteří bývají nazýváni i ušlechtilým názvem „vězni svědomí“. Pojem svědomí se vztahuje k podstatě člověka, střeží jeho identitu a mravní hodnotu, zvláště v době, kdy tento pojem „svědomí“ se stále více vytrácí z lidského povědomí. Ti, na které dnes myslíme, věděli dobře, co je to svědomí a odpor proti bezpráví a zlu – a přinesli velké oběti, kterým vděčíme i za dnešní dar svobody. Něco jiného je vzpomenout památky těchto statečných lidí např. na Pražském hradě s přijetím u prezidenta republiky, kde jsou jejich zásluhy vzpomínány v lesku Španělského sálu a kdy se jim udělují řády a medaile. – To je jistě žádoucí a důstojný způsob uctění, ale ještě víc znamená vzpomenout jejich památky při bohoslužbě přímo na místech jejich svědectví, kdy přichází mezi nás Někdo víc než dočasní vládcí.

Proto jsme se sešli zde v památném kostele sv. Markéty na mírovském hradě, který je už po staletí vězeňskou pevností. Přichází mezi nás Ten, kdo vládne dějinám i času, a který vidí i všechno skryté lidské utrpení. Vždyť On sám, Ježíš Kristus, náš Pán a Boží Syn, poznal sám na sobě, co je to zatčení, křivé obvinění, mučení, rozsudek smrti. On prošel osobně i popravíštěm Golgoty. Byl to muž určitý k likvidaci. A právě On, jak vyznává naše víra, se touto cestou stal Vítězem nad zlem, nad smrtí a otevřel lidem všech věků nekonečný prostor naděje a také slíbil věčnou odměnu zejména těm, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost a pokládají životy za své přátele. Jeho království a jeho vláda trvá navěky.

Oděni v oslňující trpyt Boží slávy

Z homilie olomouckého světitelického biskupa Mons. Josefa Hrdličky při bohoslužbě na Mírově za účasti členů Konfederace politických vězňů 15. listopadu 2009

Vzpomínáme právě zde, na Mírově, na ty, kdo šli zde i v dalších vězeních podobnou cestou utrpení, ponížení a bezpočtu obětí, protože právě tyto hodnoty platí za naši dnešní svobodu. Myslíme i na mnoho tajně sloužených mší svatých ve vězeňských celách s rizikem krutého postihu při odhalení. Národ zapomíná, že svoboda není dílem politiků či sociologů, ani ekonomických nebo vojenských struktur, svoboda není to, co si můžeme sami dát, je to vždy svěřený dar, který si máme zasloužit a k němuž je třeba se i protřpět za cenu velkých obětí. Národ, který není schopen pro vlastní svobodu trpět, případně položit život, si ji vlastně ani nezasluhuje a může o ni přijít.

Právě zde byla v padesátých letech vězněna mravní a duchovní elita národa. Tento kostel byl vězňiteli zapálen a proměněn v rozvalinu, později v jakousi továrnu. – Vězni měli být tak zbaveni posledního symbolu vnitřní útěchy a posily... A přece, právě zde vznikla báseň psaná doslova v okovech a nazvaná Spálený kostel. Napsal ji velký bás-

ník Jan Zahradníček a ta báseň je plná nejen smutku, ale i nepochopitelné síly naděje. Byla vězňiteli objevena a zabavena a octla se v policejních archivech, odkud vyšla na Boží světlo až po sametové revoluci. Dovolují si z ní citovat alespoň pár veršů: „I osamělý vězeň, který zde spíná ruce, je obklopován tichem a jeho dech splývá s dechem tohoto místa. Jaký div, že srdce vězňů za sedmerým zdívkem a sedmerou mříží jsou svobodná. Jaký div, že tito vězňi nešlapou svůj těžký žalární kruh v šatech hanby, ale jsou oděni v oslňující trpyt slávy, ve trpyt světla Boží slávy. Nenávistí je neudusí, peklem je neudupou...“ To je výpověď o síle víry a vnitřní svobody, v jaké mnozí dovedli přežít i nejtěžší nápor zla.

Myslím, že takové svědectví o vnitřní svobodě člověka a o Církvi nemá žádný jiný národ. Ani Alexandr Solženicyn ve svém známém díle, kde obšírně a vyčerpávajícím způsobem mapuje hrůznou mašinerii zla komunismu jako velkou obžalobu celého systému, nedospěl do této transcendentní roviny, jaká nás oslovuje v tomto

svědectví. Jde o hrdinství nejvyššího řádu. Právě z takových obětí tvoří Bůh ty nejlepší kapitoly další budoucnosti národa.

Chtěl bych vzpomenout i na P. Antonína Huvara, s kterým jsme se nedávno naposled rozloučili. On hovoří o svých posledních chvílích, které měl možnost strávit s hrdinným vězněm svědomí generálem Heliodorem Pikou před jeho popravou. Když spolu rozmlouvali, padla tíživá otázka: Jak se smířit s tím, že člověk, který pro svou vlast tolikrát nasazuje život ve válce, je odměněn krutě tím, že mu tento národ bere život? Odpověď zněla: Právě takový národ, oslabený a ohrožený ve své podstatě, aby se nepropadl do prázdnoty vlastního zániku, potřebuje své hrdiny. Potřebuje lidi, kteří za něj položí život, a toto hrdinství ducha vytvoří pro národ novou šanci a pro budoucnost nové naděje. Stejně jako Kristova oběť na kříži přinesla celému světu spásu a pomoc, mají i tito naši stateční přátelé své místo v jeho království.

Myslím i na to, že každý z nás nese v srdci svůj životní příběh, svou vlastní zkušenost s útlakem a utrpením. Těžko to vše může pochopit někdo jiný než ten, kdo vidí až na dno srdce a je pramenem dokonalé útěchy pro všechny, kdo se jí otevřeme. To vše ať se stane obětí darem i pro tuto bohoslužbu ve spáleném a znovu obnoveném kostele na Mírově. Kéž se i nám stane tato chvíle silným zážitkem setkání s Bohem.

Vězněnové svědomí, zejména ti, kdo už nejsou mezi námi, nejsou pro nás žádnými zhaslými světly, ale – jak napsal básník zde v těchto místech uprostřed dlouhého věznění – ...jsou oděni v oslňující trpyt světla Boží slávy. – Tam je cíl našeho setkání s nimi – v náručí Boží.

PRAVÝ DŮVOD NEDOSTATKU DĚTÍ V EVROPĚ

Britský rabín lord Jonathan Sacks prohlásil, že Evropa vymírá z toho důvodu, že odložila své náboženské přesvědčení. Sekularizace a konzumní myšlení vede k úsilí o „okamžitou odměnu“ a dusí ochotu k obětavosti. Rodiče musí do dětí investovat nejen peníze, ale také čas, pozornost a duševní energii. Evropa je nejvíce sekularizovaný světadíl a také jediný, který vymírá. Odpovědným za tento stav jsou také bojovní ateisté jako Richard Dawkins. Čím je rodina více náboženská, tím je větší, a to bez ohledu na to, o jaké jde náboženství.

VYLOUČENÍ OD STOLU PÁNĚ

Španělská biskupská konference oznámila, že všichni poslanci, kteří hlasovali pro zákon podporující potraty, jsou vyloučeni z přijetí Eucharistie, protože se nacházejí ve stavu těžkého hříchu. Nejedná se však o exkomunikaci, protože ta se vztahuje jen na ty, kteří se na potratu aktivně podílejí. Proti změně zákona, který rozšiřuje možnosti potratu, protestovalo v říjnu v Madridu více než 1 milion lidí.

Kath-net

Proč vlastně evoluce? (2)

Krátké dějiny teorie evoluce

Rozhodující vliv na moderní vědu měla nikoliv pohanská materialistická filozofie, ale víra v Boha. Většina předchůdců evoluční teorie byli lidé, kteří věřili v Boha a zkoumali vesmír jako dílo jeho stvoření, aby pochopili jeho zákony jakožto součást stvoření. Astronomové jako Leonardo da Vinci, Koperník, Kepler a Galileo; otec moderní paleontologie Cuvier; pionýr botaniky a zoologie Linné; Izák Newton, o kterém se hovoří jako o největším vědci, který kdy existoval, ti všichni se věnovali vědě nejen proto, že věřili v Boha, ale také proto, že celý vesmír je výsledkem jeho stvořitelské činnosti.⁽³⁾ Albert Einstein, pokládán za největšího génia naší epochy, byl dalším vědcem, který věřil v Boha, jak svědčí jeho slova: „Nemohu pochopit, jak může existovat pravý vědec bez této víry. Věda bez náboženství je kulhavá.“⁽⁴⁾

Jeden ze zakladatelů moderní fyziky Max Planck prohlásil, že ten, kdo se oddá seriózně vědě, musí číst větu, která stojí na jejím chrámě: „Měj víru!“ Víra je podstatnou vlastností vědce.⁽⁵⁾

Teorie evoluce je produktem antické materialistické filozofie, která se znovu probudila a rozšířila v XIX. století. Tato doktrína se snaží vysvětlit všechno pouze ryze materialistickými faktory. Jakmile prohlásí, že od samého počátku popírá stvoření, všechno to, co existuje, ať už živé nebo neživé, je výsledkem náhody, která nabyla charakter řádu. Lidská mysl však je disponována tak, že všude tam, kde vidí řád, chápe také existenci určité organizující vůle. Materialistická filozofie, která tvrdí přesně opak této základní schopnosti lidské mysli, vytvořila v polovině XIX. století teorii evoluce.

Darwinovy imaginace

Původcem evoluční teorie v dnešní podobě je anglický naturalista a diletant Charles Robert Darwin. Darwin nikdy formálně nestudoval biologii. Měl pouze amatérský zájem o oblast příro-

dy a živých organismů. Ten zájem ho přiměl, aby se připojil k jedné expedici na palubě lodi H. S. M. Beagle, která vyjela na pětiletou plavbu do různých končin světa. Mladý Darwin byl uchvácen velkou pestrostí živých druhů, zvláště určitých ptáků na ostrovech Galapágy. Domníval se, že různé typy jejich zobáků vznikly přizpůsobením k jejich prostředí. Jednotlivé živé druhy se podle něho rozrůznily vývojem z předků vlivem rozličného přírodního prostředí.

Tato teorie se nezakládala na žádném vědeckém objevu nebo pokusu. Učinil z ní ambiciózní teorii, kterou podpořili slavní materialističtí biologové jeho doby. Vlivem prostředí se kumulovaly vlastnosti a vznikala individua zcela nových druhů, odlišných od jejich předků. Podle Darwina člověk byl nejvíce pokročilým výsledkem tohoto mechanismu.

Tento proces nazval Darwin „evoluce přirozeným výběrem“. Věřil, že objevil „vznik druhů“ – původ jednoho druhu z jiného. Byl si vědom, že tato teorie má mnoho problémů, jak přiznal v kapitole „Obtíže teorie“. Tyto obtíže spočívaly v první řadě v existenci fosilních zbytků komplexních orgánů živých bytostí, které nebylo možno vysvětlit žádnou náhodou (např. oko). Darwin živil naději, že tyto obtíže se později podaří překonat. Nicméně předložil závěry zcela nepřiměřené poznané skutečnosti. Americký fyzik Lipson na jeho adresu napsal: „Při četbě knihy ‚O původu druhů‘ jsem zjistil, že Darwin si byl mnohem méně jist sám sebou a tím, co vyvozuje ze své teorie. Kapitola ‚Obtíže teorie‘ odhaluje závažné pochybnosti. Jako fyzik jsem byl obzvláště zvědav, jakým způsobem vysvětlí vznik oka.“⁽⁶⁾

Darwin se opíral o názory Lamarcka, který se např. domníval, že žirafa měla kdysi krátký krk, ale natahovala se za listím a krk se tak stále prodlužoval.⁽⁷⁾ Oba však byli na omylu, protože neexistovala po-

třebná věda, která tehdy ještě neměla ani jméno. Vycházeli z pouhé fantazie.

Zatímco doznívala ozvěna Darwinovy knihy, v moravském klášteře botanik jménem Řehoř Mendel objevil v roce 1865 zákony dědičnosti. Jeho objevy zůstaly zcela umlčeny až do roku 1900, kdy začaly sehrávat velmi důležitou roli. To se projevilo ve zrození genetiky. Teprve později byla objevena struktura genů a chromozomů. V roce 1950 byla objevena molekula DNA, která ztělesňuje genetické informace, a vyvolala velkou krizi evoluce. Nesmírná složitost života zcela znehodnotila primitivní mechanismy předložené Darwinem.

Tento rozvoj vědy měl mít za následek skoncování a odmítnutí Darwinovy teorie. To se však nestalo, nýbrž vystoupily určité kruhy, které se pokusily pozvednout jeho teorii na vědeckou úroveň.

Americká geologická společnost zorganizovala v roce 1941 setkání vybraných vědců. Genetikové jako G. Ledyrd Stebbins, a Theodosius Dobzhansky, zoologové jako Ernst Mayr a Julian Huxley, paleontologové Georg Gaylard Simson a Glenn L. Jepsen, matematici jako Ronald Fischer a Sewal Right, se po dlouhé diskusi dohodli na tom, že provedou nové zhodnocení darwinismu.

V následujících desetiletích jsme byli svědky mnoha zoufalých pokusů doložit pravdivost nové teorie. Tehdy již bylo známo, že jakékoliv mutace v genech organismů mají škodlivé důsledky. Neodarwinisté se pokoušeli dokázat prospěšnost „škodlivých mutací“ a provedli tisíce pokusů. Všechny skončily úplným fiaskem.

Pokusili se tedy dokazovat, že prvotní živé organismy mohly mít jiné podmínky odpovídající jejich teorii. Výpočty pravděpodobnosti dokázaly, že ani jeden protein nemohl vzniknout náhodou. Ani jedinou buňku, která se podle nich hypoteticky objevila náhodou v ne-

kontrolovaných pozemských podmínkách, nedokázali vyrobit v žádné laboratoři XX. století.

Velká část neodarwinistů vyznávala teorii pomalého a postupného vývoje. V posledních desetiletích však byl navržen odlišný model „velkých skoků“. Dva američtí paleontologové Niles Eldredge a Stephen Jay Gould si byli vědomi, že tvrzení neodarwinistické teorie je zcela v rozporu s fosilními nálezy, které dokazují, že žádný organismus nevznikl postupným evolučním procesem, ale všechny se objevují náhle zcela dokonale vyvinuté. Proto vymysleli teorii skoku.

Tento model není nic jiného než čirá fantazie. Např. O. H. Shindewolf a Eldredge Gould tvrdí, že první pták vyšel z vajíčka hada jako „velká mutace“ nazvaná obrovská „náhoda“. Podle této teorie někteří pozemští živočichové se přetvořili v obrovské velryby a podstoupili rychlou metamorfózu. Takové názory zcela odporují všem zákonům genetiky, biofyziky a biochemie a jsou tak vědecké jako pohádky o princí, který se proměnil v žabu. Ve skutečnosti všechny mutace zavádějí jen zmatek do genetických informací. Proto všechny „skoky“ mohly způsobit jen velkou redukci a zánik genetických informací.

Harun Yahya:

*Inganno dell' evoluzione
(Pokračování)*

Poznámky:

⁽³⁾ Dan Graves, Science of Faith: Forty-Eight Biographies of Historic Scientists and Their Christian Faith, Grand Rapids, MI, Kregel Resources.

⁽⁴⁾ Science, Philosophy, And Religion: A Symposium, 1941, CH. 13.

⁽⁵⁾ J. De Vries, Essential of Physical Science, Wm. B. Eerdmans Pub. Co., Grand Rapids, SD 1958, p. 15.

⁽⁶⁾ H. S. Lipson, „A Physicist's View of Darwin's Theory“, Evolution Trends in Plants, Vol 2, No. 1, 1988, p. 6.

⁽⁷⁾ Although Darwin came up with the claim that his theory was totally independent from that of Lamarck's, he gradually started to rely on Lamarck's assertions. Especially the 6th and the last edition of The Origin of Species is full of examples of Lamarck's „inheritance of acquired traits“. See Benjamin Farrington, What Darwin Really Said, New York: Schocken Books, 1966, p. 64.

Pán Ježíš o svých kněžích

SLABOST BOHA SPASITELE

Slabost, nazvěme to tak, Srdce Boha Spasitele, Ježíše Vykupitele. Jaká je tato božská slabost? Je to láska, láska, která Mě poráží, která si Mě podrobuje, která překračuje Moji Spravedlnost; působí, že se skláním a zapomínám a smazávám a odpouštím a líbám, tisknu na své horoucí srdce hříšné duše, duše nevděčné, které Mě urážely, které na Mě zapomínaly, dokonce Mě nenáviděly!

Proč jsi dopustil, abych se stal člověkem? – ptám se svého milovaného Otce! Proč jsi Mí dal toto Srdce z masa, které tluče jako Boží, které je nekonečná dobrota? Proč jsi, Můj Otče, daroval padlému lidstvu svého Syna? Proč jsi Mě učinil Ježíšem Spasitelem, ze stejného masa jako ty, které jsem na zemi tolik miloval?

A když to říkám svému Otcí, zatímco Moje Srdce se třese láskou ke všem hříšníkům, co mu řeknu teprve ve prospěch Mých zbloudilých kněžích, Mých kněžích padlých nebo vlašných, lhotejných nebo pokoušených, unavených nebo těch, kteří se ocitli v nebezpečí, které hrozí, že budou ztraceni? Tu zdvojnásobuji své synovské něžnosti, uplatňuji své utrpení na Kalvárii; kladu před Něho své svaté poslání Věčného velekněze; stavím Otcí před oči jednotu, kterou tvoří se Mnou a díky svému povolání již od Mariina lůna.

Prosím, vzývám, jihnu jako Bůh-Člověk, s celou svou plností, něžností a silou Mého lidského Srdce... a triumfuji, triumfuji nad svým milovaným Otcem, nad oním spravedlivým Soudcem (který je se Mnou v božství jeden) a dosahuji toho, aby sečkal, a jsem šťasten, že mohu zdržet výrok, a zastavuji tresty a trýzním své svatosvaté Srdce nejprudším ohněm lásky k člověku a představuji ho tak svému Otcí, dokud na Mne nepohlédne odzbrojen, neusměje se dob-

rotou, strhne Mě na svůj láskyplný klín: Já, Člověk-Bůh, Ježíš Spasitel, kterému dovolil přijmout lidské Tělo a stát se Obětí a smýt vši svou krví zločiny světa a otevřít nebe!

Představuji mu ve prospěch kněžích Mé Církve své zraněné Srdce; dávám mu pocítit to, co cítím pro své provinilé služebníky; za ně mu nabízím to, co požaduje, to, co chce, další vykoupění, další Kříž. Ale On chce jen lásku! A já se vrhám do nekonečné propasti jeho bytí... a triumfuji, triumfuji nad svým milovaným Otcem, jako Bůh-Člověk získávám od nekonečné lásky Otce a Duchu Svatého odklady, milosti, trpělivost.

Kdyby si Moji kněžích uvědomovali, co Mě stojí tyto boje lásky, které se odehrávají v samotné jednotě Boha, v lůně samotného Boha, a čerpali ze Srdce Člověka-Boha, který pro ně bojuje ve vznešeném lůně Trojice, pocítili by, že umírají dojetím, vděčností a láskou! Prolévali by slzy při pohledu, jak Bůh bojuje proti Bohu ve prospěch jejich duší, a to jen a jen z lásky! A snad by pochopili alespoň něco z nesmírné kněžské důstojnosti, kdyby viděli věčného Velekněze, jak bojuje, aby zachránil důstojnost, jakou mají v sobě a v Církvi, díky něžné a láskyplné tkáni Srdce Slova, které se stalo tělem!

Kdybyste věděli, co říkám svému Otcí, jaké argumenty uvádím jako Člověk-Bůh, k jakým důvodům se uchyluji, abych obměkčil svého milovaného Otce! Představuji mu Věčného Velekněze, s nímž je Moje svatá Církve spojena.

A opakují mu s pohnutím, s nadšením, zapálen láskou: – Nevidíš, Otče, že oni jsou druhým Mnou? Neslyšíš v každém okamžiku to, co říkají na zemi: „Toto je Moje Tělo, toto je Moje Krev“, a tak jsou přetvořeni ve Mne?

Conchita Armida

Jak bys tedy Ty mohl neodpustit, nedoufat, neudělat ten tah, že ignoruješ hříchy, chyby vlastní člověku, když tyto kněžské duše mají tu schopnost přemoci je a vzlétnout k dokonalosti, pozvednout se a přetvořit se ve Mne? Nedívají se na Tebe ze země, Můj milovaný Otče, nezahrnují tě úctou, klaněním, něžností, podřízeností a láskou?

Copak to nejsou tvoje vyvolené duše, ve kterých má Trojice svůj příbytek na zemi a naději na spásu duší?

Tak promlouvám ke svému milovanému Otcí. Moje role Vykupitele a Spasitele ve prospěch Mých kněžích je ustavičně aktivní. Tyto boje se odehrávají každou hodinu, protože v Bohu neexistuje čas: Moje lidské Srdce spojené s božstvím křičí beze slov, protože jsem Slovo, věčné Slovo, které sděluje v božském mlčení od Intelktu k Intelktu, od Srdce k Srdci, v jediné božské podstatě, v jediné Jednotě.

V lůně svého Otce, v nejčistším Zrcadle, vylévám svoje tužby, svoje žádosti, svoje lásky v jediné lásce, v Duchu Svatém.

Všechno to, co říkám Otcí, říkám jediným úkonem své božské vůle, která se odráží líbezně v každé z božských Osob.

To je řeč nebe: myšlenky, city a slova se překládají do lásky! A v lůně jednoty, v nesmírné propasti Božství všechny Moje touhy, všechna horoucí přání vů-

le člověka nacházejí ohlas: sjednocené v jediné Boží vůli.

Všechno to, co je zde vyjádřeno slovy, je pravá skutečnost, ale sjednocená v jednotě s mnohanásobnými vibracemi, s nekonečnou ozvěnou, která se ozývá v lůně samotné Trojice.

Čím jsou kněžích, že se o ně tak zajímám? Jsou druhým Mnou, a jsou jimi s větší dokonalostí ti, kteří jsou přetvořeni ve Mne.

Jsou samotným Mým Tělem, samotnou Mou Krví, samotným Mým Srdcem.

Jsou Mojí nadějí v Církvi, jsou její dynamikou i její ozdobou.

Jsou cestou, kterou se do duší vylévá samotná Trojice.

Jsou obrazem Božím na zemi; jsou plodností Otce v duších.

Patří Marii více než všichni jiní lidé.

Jsou před dušemi Mými představiteli na zemi; jsou těmi, kdo odpouštějí, zachraňují, evangelizují a formují Ježíše v duších.

Jsou Mými vyvolenými nástroji, jsou Moji vyvolení, Moji apoštolové, Moji mučedníci v mnoha formách.

Jsou lilie, které mají provonět oltáře.

Jsou živými křížmi, kde odpovídá Mé Srdce.

Jsou útěchou Mého Otce na zemi, protože v nich nazírá Mne, svého tak milovaného Syna.

Jsou jako Já, skutečné hnízdo Duchu Svatého, který je zcela zvláštním způsobem vlastní.

Jsou toto všechno a jsou ještě mnohem více pro Mne a pro Trojici: pro Otce, pro vtělené Slovo a pro Duchu Svatého, pro duši Církve, která horoucně touží podmanit si stále více kněžích, kteří by jí zcela zvláštním způsobem náleželi (CC 52, 130-145).

(Pokračování)

Z knihy

Conchita Cabrera de Armida:

Sacerdoti di Cristo.

Città Nuova, Řím 2008,

str. 269-273

Přeložil -lš-

SLÁVA KŘEŠŤANSKÉHO STŘEDOVĚKU - pokračování ze str. 2

prolamováno a opatřeno barevnými vitrážemi. Jinými slovy, ona se stala velkými světelnými obrazy, velmi schopnými vzdělávat lid ve víře. V nich se scéna za scénou vyprávěl život světce, podobnosti nebo jiné biblické události. Z pestrobarevných oken dopadala na věřící kaskáda světla, aby jim vyprávěla dějiny spásy a vtáhla je do tohoto příběhu.

Názorná škola zbožnosti a víry

Jinou hodnotu gotických katedrál představovala skutečnost, že na jejich výstavbě a výzdobě se velmi rozmanitým, ale sborovým způsobem účastnilo celé společenství křesťanské i občanské; účastnili se pokorní i mocní, negramotní i vzdělaní, protože v tomto domě byli všichni věřící vzděláváni ve víře. Gotické sochařství dalo katedrálám Bibli z kamene, představovalo epizody z evangelia a ilustrovalo obsahy liturgického roku, narození a oslavu Páně. V oněch staletích se stále více šířilo vnímání Pánova lidství, muka jeho umučení byla představována realistickým způsobem: trpící Kristus (Christus patiens) se stal obrazem všemi milovaným a byl schopný inspirovat zbožnost a lítost nad hříchy. Nechyběly ani postavy Starého zákona, jehož příběh se stal důvěrně známým pro věřící, kteří katedrály navštěvovali, jako součást jediných a společných dějin spásy. Svými tvářemi plnými krásy, sladkosti, inteligence gotické sochařství XIII. století zjevuje šťastnou a jasnou zbožnost, která s oblibou šíří procítěnou a dětskou úctu k Matce Boží, představované tu jako mladá žena, usmívající se a mateřská, a hlavně představované jako vládkyně nebe a země, mocná a milosrdná. Věřící, kteří plnili gotické katedrály, s oblibou také nacházeli umělecké projevy, které připomínaly světce, vzory křesťanského

života a přímluvce u Boha. A nechyběly ani projevy „laického“ života; objevují se zde, tu a tam, zobrazení práce na poli, ve vědě a v umění. Všechno bylo orientováno a obětováno Bohu na místě, kde se slavila liturgie. Můžeme lépe pochopit smysl, jaký byl přisouzen gotické katedrále, když se zamyslíme nad textem vytesaným v ústředním portálu katedrály Saint Denis v Paříži: „Poutníku, který chceš chválit krásu této brány, nedej se oklamat ani zlatem, ani velkolepostí, ale spíše námáhavou prací. Zde září slavné dílo, ale kéž dá nebe,

aby toto slavné dílo, které ozářuje tváře, osvítilo duše, aby se zářícími pravdami se vydaly na cestu za pravým světlem, kde pravou branou je Kristus.“

Trvale platný odkaz

Draží bratři a sestry, rád bych nyní zdůraznil dva prvky románského a gotického umění, užitečné také pro nás. Vrcholná umělecká díla zrozená v Evropě v minulých staletích jsou nepochopitelná, pokud se nebere v úvahu náboženská duše, která je inspirovala. Umělec, který byl vždy svědkem setkání me-

PLNÁ JEDNOTA VÍRY

Katolická církev chce v ekumeně dosáhnout plné jednoty víry. Mons. Johan Tauer k otázkám jednoty víry říká:

Katolická církev věří: V Eucharistii se odehrává tajemství víry – chléb a víno se podstatně proměňuje v Tělo a Krev Ježíše Krista, který je pak pod těmito způsoby trvale přítomen. Protestanti z tohoto faktu nevycházejí a neuznávají ho.

Kdybychom slavili Eucharistii společně, předstírali bychom, že máme společnou víru. To není pravda, a proto by takové jednání bylo nečestné. Společné slavení Eucharistie musí být znamením plného společenství.

Někdo se zeptá: Může se ekumena uskutečnit, když nás budou dělit takové základní propastné příkopy?

Jak je možno přejít přes hluboký příkop? Musíme ho nejdříve vzít na vědomí, a to co nejvýstižněji. Jinak je velmi pravděpodobné, že do něho spadneme. Vyskytují se profesori, kteří hlásají, že je všechno vyřešeno, a tak vlastně matou věřící a brání sjednocení. Musíme uznávat jasně vymezené rozdíly. Společně se můžeme modlit k Duchu Svatému, aby nám pomáhal dospět k jediné Církvi.

Kath-net

zi estetikou a vírou, Marc Chagall, napsal, že „malíři po stáletí namáčeli svůj štětec v oné barevné abecedě, kterou byla Bible“. Když se víra, zvláštním způsobem slavená v liturgii, setkává s uměním, vytváří se hluboký souzvuk, protože obě mohou a chtějí mluvit o Bohu tím, že zviditelňují Neviditelného. Chtěl bych toto sdílet s umělci při setkání 21. listopadu a obnovit v nich onu nabídku přátelství mezi křesťanskou duchovní spiritualitou a uměním, po kterém tak toužili moji ctihodní předchůdci, zvláště služebník Boží Pavel VI. a Jan Pavel II. Druhý prvek: síla románského slohu a nádhera gotických katedrál nám připomínají, že via pulchritudinis, cesta krásy, je privilegovaná a uchvacující cestou, jak se přiblížit k Božím tajemství. Co je krása, kterou spisovatelé, básníci, hudebníci, umělci nazírají a překládají do své řeči, ne-li odlesk záře věčného Slova, které se stalo tělem? Svatý Augustin říká: „Zeptej se krásy země, zeptej se krásy moře, zeptej se krásy vzduchu rozptýleného i hustého. Zeptej se krásy nebe, zeptej se řádu hvězd, zeptej se slunce, které svým jasem projasňuje den, zeptej se měsíce, který svým svitem mírní temnotu noci. Zeptej se zvířat, která se pohybují ve vodě, která kráčí po zemi, která létají ve vzduchu; duší, které se skrývají, těl, která se ukazují; všeho viditelného, které se dává věst, neviditelného, které vede. Zeptej se jich! Všichni ti odpoví: Pohled' na nás, jsme krásní! Jejich krása je dáva poznat. Tuto měnlivou krásu, kdo jiný ji stvořil, ne-li Krása neměnná?“ (Sermo CCXLI, 2: PL 38, 1134).

Draží bratři a sestry, kéž nám Pán pomůže objevit cestu krásy jako jednu z tras, snad tu nejvíce přitažlivou a uchvacující, jak dospět k setkání a k lásce k Bohu.

Bollettino Vaticano 18. 11. 2009
Mezititulky redakce Světla

Překlad -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

v tom nejcitlivějším místě, šlapou po jeho lásce, kterou plodí a předává člověku svůj největší dar: život. Možná, že jste viděli záběry z vyhlazovacích táborů, kde buldozery hrnou mrtvá těla do připravených jam. Miliony potratů musí z Božího pohledu vypadat podobně: lidé hromadí před Bohem haldy zmařených nevinátek a prohlašují: Můžeš si to nechat. My to nechceme. K těm skutečně usmrčeným patří ovšem i „potenciálně usmrčení“, tj. všechny formy a podoby zneužití toho, co je člověku od Boha dáno a určeno k plnění jeho největšího daru – daru života – a co člověk zneužívá výlučně pro svou vášeň a rozkoš. Co více si může přát Nepřítel, který je Vrahem a Lhářem od počátku?

Ale všude tam, kde se vypíná Had, tam proti němu stojí i Žena, která mu drtí hlavu. Pokud se někomu při čtení tohoto čísla Světla bude zdát, jako by Panně Marii osobně záleželo na tom, aby došlo k oficiálnímu vyhlášení článku víry o jejím neposkvrněném početí, pak udeřil hřebík na hlavičku. Teologové Západu se o této věci celá staletí přeli a někdy i nevybraně napadali. Pak však přišel čas, kdy toto její výsostné privilegium nemůže být jen scholastickou otázkou, ale neúčinnější zbraní proti úhlavnímu Nepříteli. Neposkvrněná sama vstoupila geniálním způsobem do této diskuse, aby se představila jako jediný lék proti pandemii velkého nečistého moru.

Už několikrát jsme slyšeli námitku, že zásvětná modlitba Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, používaná v Mariánském kněžském hnutí, mluví o „plánu spásy“ Panny Marie. Plán spásy je prý jen jeden. Nic proti tomu. Ale kdo se zabýval plánováním, ví, že existují plány strategické a v jejich rámci plány taktické. Strategický plán spásy Nejvyššího nijak nevyklučuje, naopak vy-

žaduje taktické plány těch, kteří jsou jeho, a především Tě, kterou vyvolil, aby rozdrtila hlavu jeho Nepřítele. Vývoj ve světě i v samotné Církvi vyžadoval uvést ve známost právě to, jakou moc má Panna Maria z toho titulu, že je jakýmkoliv hříchem nedotčená. Panna Maria má skutečně své plány, směřující k jedinému cíli: přivádět své děti čisté a nevinné ke svému Synu. Ukazuje to výmluvně rub zázračné medailky: kříž zapletený do jejího monogramu a dvě Srdce, planoucí Ježíšovo a probodené Mariino. A my můžeme jen žasnout, jak takticky Maria své plány uskutečňuje. Matka Boží nikoho nepřesvědčovala svými slovy, ale zvolila zcela nečekanou cestu: dala lidstvu svou zázračnou medailku jako přesně definovaný emblém, s výmluvným obrazem a nápisem, který přesně identifikuje ji samu i její poslání. Neohlížela se na to, že u Božích nepřátel vyvolá toto dogma pobouření a že si za ně vyslouží dokonce nadávky a rouhání. Maria ví, jak dosáhnout toho, aby její Neposkvrněné Srdce zvítězilo. Vlna zázraků, která byla odpovědí na rozšíření a úctu k této medailce, připravila okolnosti, ze kterých je zcela jasné, jak na její titul „Počatá bez poskvrny hříchu“ nahlíží sám nebeský Otec. Mezi všemi těmito zázraky spojenými s medailkou vynikají zvláště zázraky obrácení. Ten první z nich byl důležitým podnětem k výrobě a šíření medailek. Jedna z nich se nakonec dostala k muži, Alfonsu Ratisbonnemu, na kterém Maria zvláštním způsobem osvědčila svou moc. Vybrala si osobu, ve které se přímo kumulovaly všemožné překážky k obrácení: odpadlého žida, velkého hříšníka, nepřítel Církve a zavlitého rouhače. Přesvědčivějším způsobem ho pro Boha nemohla získat.

Tuto svou moc měla Maria na mysli, když oznámila ve Fatimě, jak je možno dosáhnout

ještě důležitějšího obrácení: obrácení Ruska. Podrobnosti není třeba opakovat. Na otázku, zda opravdu došlo k požadovanému zasvěcení Ruska, je jen jedna odpověď: Kdyby k němu bylo opravdu došlo, Rusko by už bylo muselo projít opravdovým obrácením. Musíme se bohužel zahanbeně kát, že jsme neposkvrněné Divotvůrkyni neuvěřili a nevyhověli tak, jak si to přála. Tak jako doslova „obratem ruky“ obrátila Ratisbonneho (str. 5), tak je schopna a také připravena obrátit kohokoliv, i celý národ, i celé Rusko, a to nejen tak, že se nějak vyloudá z komunismu, ale že se výrazně vrátí celé k Bohu i k obnovené jednotě s Petrovým stolcem. Čeho se báli papežové, když měli veřejně zasvětit Rusko Panně Marii? Měli přece od ní slíbeno, že se tato země obrátí. Zasvětit Rusko Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, to je totéž jako pověsit rouhači Ratisbonnemu na krk zázračnou medailku. Všichni, i ti nejzarytější nepřátelé Církve by byli po tomto zasvěcení odzbrojeni, protože by nakonec padli na kolena tak jako Ratisbonne. A zázrak obrácení Ruska by se neomezil na tuto zem, ale přinesl by obrácení pro celou Evropu a celý svět. Copak někdo může říct nebo si pomyslet o Panně Marii, že od nás žádá něco nemožného? To je totéž jako říct, že Panna Maria nerozumí tomu, co se na světě děje.

Nenamlouvejme si, že rok 1989 něco vyřešil. To není to, co měla Panna Maria na mysli. To není ani obrácení, ani svoboda. Jaké je to obrácení, které se vůbec neprojevuje v růstu náboženského života, ale v trvalém trendu odpadu od Církve? Jaká je tu svoboda? Ani komunisté nenutili k uznání homosexuality za zákonem chráněný pseudomanželský stav. Dosáhl snad bojovný ateismus někde toho, aby přivedl celé diecéze na buben, protože nemají dost prostředků na zaplacení odškodného za sexuální nezřízenosti

svého kléru, který má vést věřící k čistotě a ke svatosti? Místo rozkvětu se ve jménu svobody a pluralismu rozmohla rozpolcenost, liberalismus, nekázeň a pýcha mnohých. Jen to zkuste domáhat se, abyste mohli přijímat svátostného Ježíše na kolenou!

Jakých zázraků jsme schopni dosáhnout, když se pokorně spojíme s Marií, ukázala nám na svém věrném služebníkově a mučedníku Maxmiliánovi, který se dal bezvýhradně do služeb Neposkvrněné. Když čteme o udivujících úspěších jeho působení, o velikosti jeho takřka ze země vyrostlého kláštera, nepřipomíná nám to růst klášterů v Cluny?

Chováme se bohužel často jako hrdinové mnoha pohádek, kteří měli pro svůj zápas se zlem slíbenou účinnou pomoc svých nadzemských dobrodinců, ale svou svéhlavostí a neposlušností promarnili nabídnutou příležitost. Naším úkolem není podrobovat vlastní cenzuře Mariiiny požadavky, ale naopak čekat v pokoře u jejích nohou na každý její pokyn, ať si za svého posla zvolí kohokoliv.

Panna Maria nám nadále nabízí svou pomoc. Velkým Mariiným zásahem, který má napravit naše dosavadní bloudění, jsou její výzvy z Amsterdamu. Kdo jim věnuje pozornost? Tentokrát výslovně sama žádá o další, poslední dogma: oficiální potvrzení, že je Spoluvykupitelka, Pomocnice a Prostřednice všech milostí. Ti, kteří se bojí, aby to nevyvolalo nějaký nepříznivý ohlas, chtějí opakovat chybu nedůvěry a nevíry ve slíbený zázrak milosti. Všechny myslitelné negativní ohlasy daleko překoná rozhodující pozitivní ohlas: vítězství jejího Srdce. Tady se nejedná o nějakou vnitrocírkevní záležitost, ale o rozhodující krok k záchraně světa. Je třeba zahájit velké tažení modliteb a kolektivního pokání, takového pokání, které bude každý opravdu pociťovat. Kdo má uši k slyšení, ať slyší!

-/š-

Pondělí 7. 12. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Evangelium 6:15 Octava dies (552): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:45 Ja som s vami (3. díl) 6:55 Goodwillboy: Bishop day 7:35 Pro vita mundi (133): Marie Urbánková 8:10 Čtème z křesťanských periodik 8:20 Noční univerzita: P. Tomáš Holub - Pokání a naše úhybné manévry 9:20 Přejeme si... 9:40 Ivana Koubek 10:00 Zpravodajské Noeviny 10:10 Nedělní čtení 10:35 Na koberečku (73) 10:50 Ekoauto 11:05 Misionář pod sopkou 11:35 Noekreace aneb Vandrování (13. díl) 11:45 Cesta tří králů (3. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Varhanní koncert z chrámu sv. Mikuláše v Ludgěřovicích 2006 13:10 Slovo pre teba (1/2) 13:20 Krásy Čech a Moravy - Konopiště 13:50 Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty 14:40 Rodina 15:00 Řemesla našich předků 15:25 Quo Vadis - Útěk z Iráku 16:00 H2Onews 16:10 V dalekém Ouangu 16:35 Krásy Čech a Moravy - Hluboká 17:00 NOEparáda (40. díl) 17:25 Pro vita mundi (133): Marie Urbánková 18:00 Mikroregion Třemšín (2/9) 18:10 Národní park Šumava: Vltavský luh 18:30 Atlas Charity (1. díl): Hnojník (výstavba domu s pečovatelskou službou) 18:35 Cesta tří králů (4. díl) 18:45 Mikroregion Třemšín (1/9) 18:55 Světlo pro Evropu (7. díl) 19:20 Přejeme si... 19:40 Čtème z křesťanských periodik 19:50 Zpravodajské Noeviny 20:00 Z pokladů duše [P] 20:05 Harfa Noemova III. (14. díl) [P] 20:25 Cesty za poznáním: Havaj 21:15 Na koberečku (74) 21:30 Goodwillboy: Bishop day 22:10 Klub Valdocco 22:25 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet, Th.D., OCarm - Jen pět chlebů 23:30 Octava dies (552): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Varhanní koncert z chrámu sv. Mikuláše v Ludgěřovicích 2006 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 8. 12. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Noční univerzita: P. Tomáš Holub - Pokání a naše úhybné manévry 7:15 Kulatý stůl: Salesiáni 8:45 Rodina 9:05 Světlo pro Evropu (7. díl) 9:30 Řemesla našich předků 10:00 Znojmo ve spirále času 10:20 Mikroregion Třemšín (1/9) 10:30 Mexico pohledem dobrovolníka 11:05 Na koberečku (74) 11:25 Noeland (7. díl) 11:45 Cesta tří králů (4. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Písnový koncert (2. část) 12:40 Octava dies (552): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:10 CHKO Pálava - Děvín 13:30 Cesty za poznáním: Havaj 14:20 Národní kámen 15:00 Slovo pre teba (1/2) 15:10 Quo Vadis - Útěk z Iráku 15:40 Ja som s vami (3. díl) 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Sar amen dživa 16:30 Přímý přenos mše svaté k výročí 75 let příchodu salesiánů do Ostravy [L] 17:40 Dopis z Indie 18:00 Svatý Mikuláš: Příběh a život 18:30 Atlas Charity (1. díl): Hnojník (výstavba domu s pečovatelskou službou) 18:35 Cesta tří králů (4. díl) 18:45 Noeland (7. díl) 19:05 Harfa Noemova III. (14. díl) 19:20 Ekoauto 19:30 Čtème z křesťanských periodik 19:40 Noekreace aneb Vandrování (13. díl) 19:50 Zpravodajské Noeviny 20:00 Z pokladů duše 20:05 Bez hábitu (17): Augustiniáni 21:05 Zpravodajské Noeviny 21:15 Pearl Harbor - válka v Pacifiku (16/16): Okinawa 2 [P] 21:50 V dalekém Ouangu 22:25 Cesty za poznáním: Spojené arabské emiráty 23:15 Řemesla našich předků 23:40 Znojmo ve spirále času 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Písnový koncert (2. část) 0:45 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 9. 12. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Krásy Čech a Moravy - Hluboká 6:40 Pearl Harbor - válka v Pacifiku (16/16): Okinawa 2 7:10 Znojmo ve spirále času 7:30 Národní kámen 8:10 Na koberečku (74) 8:25 Léta letí k andělům 8:45 Čtème z křesťanských periodik 8:55 Cesta k andělům (19): Mons. ThLic. Dominik Duka, OP 9:45 Mikroregion Třemšín (1/9) 10:00 Harfa Noemova III. (14. díl) 10:20 Slovo pre teba (1/2) 10:30 Generální audience Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Pro vita mundi (133): Marie Urbánková 12:40 Mikroregion Třemšín (2/9) 12:50 Cesty za poznáním: Havaj 13:40 Přejeme si... 14:00 Noční univerzita: P. Tomáš Holub - Pokání a naše úhybné manévry 15:00 Na koberečku (74) 15:15 Řemesla na-

šich předků 15:40 Ivana Koubek 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Znojmo ve spirále času 16:30 Světlo pro Evropu (7. díl) 17:00 V posteli Pod nebesy (8. díl) [P] 17:50 NOEparáda (40. díl) 18:15 Noeland (7. díl) 18:35 Cesta tří králů (5. díl) 18:45 Atlas Charity (1. díl): Hnojník (výstavba domu s pečovatelskou službou) 18:50 Octava dies (552): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 19:20 Quo Vadis - Útěk z Iráku 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Léta letí k andělům 20:25 Přejeme si... 20:50 Atlas Charity (2. díl): Vesnička soužití v Ostravě 21:00 Národní park Šumava: Vltavský luh 21:20 Harfa Noemova III. (14. díl) 21:40 Noekreace aneb Vandrování (13. díl) 21:50 Ja som s vami (3. díl) 22:00 Rodina 22:25 Záznam generální audience papeže Benedikta XVI. 0:00 H2Onews 0:10 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet, Th.D., OCarm - Jen pět chlebů 1:15 Pearl Harbor - válka v Pacifiku (16/16): Okinawa 2 1:45 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 10. 12. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Cesta k andělům (19): Mons. ThLic. Dominik Duka, OP 7:05 Čtème z křesťanských periodik 7:15 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet, Th.D., OCarm - Jen pět chlebů 8:20 Mikroregion Třemšín (1/9) 8:30 Písnový koncert (2. část) 9:05 Noekreace aneb Vandrování (13. díl) 9:15 Přejeme si... 9:35 Atlas Charity (2. díl): Vesnička soužití v Ostravě 9:45 Slovo pre teba (1/2) 10:00 Na koberečku (74) 10:15 Krásy Čech a Moravy - Hluboká 10:40 Řemesla našich předků 11:05 Léta letí k andělům 11:25 Noeland (7. díl) 11:45 Cesta tří králů (5. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Memphis a Sakkára, Kairouan, Puning Si Chengde 12:35 Octava dies (552): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 13:05 Přejeme si... 13:25 Betlém - vnitřní domov: Rosangela de Oliveira Salaza 13:45 V posteli Pod nebesy (8. díl) 14:35 NOEparáda (40. díl) 15:00 Národní kámen 15:40 Národní park Šumava: Vltavský luh 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Ja som s vami (3. díl) 16:20 Harfa Noemova III. (14. díl) 16:40 Cesty za poznáním: Havaj 17:30 Cesta k andělům (19): Mons. ThLic. Dominik Duka, OP 18:20 Atlas Charity (1. díl): Hnojník (výstavba domu s pečovatelskou službou) 18:25 Slovo pre teba (1/2) 18:35 Cesta tří králů (5. díl) 18:45 Goodwillboy: Bishop day 19:25 Na koberečku (74) 19:40 Mikroregion Třemšín (2/9) 19:50 Zpravodajské Noeviny 20:00 Z pokladů duše 20:05 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (16. díl) 21:05 CHKO Moravský kras - Povodí Punkvy [P] 21:25 Zpravodajské Noeviny 21:35 Pro vita mundi (133): Marie Urbánková 22:10 Atlas Charity (2. díl): Vesnička soužití v Ostravě 22:25 Noční univerzita: P. Tomáš Holub - Pokání a naše úhybné manévry 23:25 Quo Vadis - Útěk z Iráku 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Pearl Harbor - válka v Pacifiku (16/16): Okinawa 2 0:40 Octava dies (552): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 11. 12. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [L] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 V posteli Pod nebesy (8. díl) 7:05 NOEparáda (40. díl) 7:30 Bez hábitu (17): Augustiniáni 8:30 Atlas Charity (1. díl): Hnojník (výstavba domu s pečovatelskou službou) 8:35 Národní kámen 9:15 CHKO Moravský kras - Povodí Punkvy 9:35 Přejeme si... 10:00 Pro vita mundi (133): Marie Urbánková 10:35 Znojmo ve spirále času 10:55 Quo Vadis - Útěk z Iráku 11:25 Noeland (7. díl) 11:45 Cesta tří králů (5. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Octava dies (552): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 12:30 Světlo pro Evropu (7. díl) 13:00 Léta letí k andělům 13:20 Kulatý stůl: Salesiáni 14:50 Harfa Noemova III. (14. díl) 15:10 Na koberečku (74) 15:25 Řemesla našich předků 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Cesta k andělům (19): Mons. ThLic. Dominik Duka, OP 17:00 Atlas Charity (1. díl): Hnojník (výstavba domu s pečovatelskou službou) 17:05 Cesty za poznáním: Havaj 17:55 Svatý Mikuláš: Příběh a život 18:25 Noekreace aneb Vandrování (13. díl) 18:35 Cesta tří králů (6. díl) 18:45 Přejeme si... 19:05 Krásy Čech a Moravy - Hluboká 19:30 Čtème z křesťanských periodik 19:40 Slovo

Milí čtenáři Světla, obracíme se na Vás v naději, že budete mít k darování velmi známou a oblíbenou knihu **NAŠE SVĚTLA**. Pokud máte někdo více výtisků nebo si myslíte, že tu svou knihu už nebudete potřebovat a můžete ji věnovat někomu jinému, pošlete ji laskavě na adresu: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1. Je možné po předchozí domluvě (tel. 585 222 803 - paní Mrtvá, e-mail: knihy@maticecm.cz) knihu také vyměnit za některou z knih vydaných naším nakladatelstvím. Potřebujeme sehnat dva výtisky. Děkuje za Vaši vstřícnost a případné obdarování.

Redakce Světla

pre teba (2/2) 19:50 H2Onews [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Noemova pošta: prosinec [L] 21:35 Na koberečku (74) 21:50 Octava dies (552): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 22:25 Noční univerzita: P. Vojtěch Kodet, Th.D., OCarm - Jen pět chlebů 23:30 NOEparáda (40. díl) 0:00 H2Onews 0:10 Pearl Harbor - válka v Pacifiku (16/16): Okinawa 2 0:40 Řemesla našich předků 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 12. 12. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Kulatý stůl: Salesiáni 7:45 Klub Valdocco 7:55 Čtème z křesťanských periodik [P] 8:05 Bez hábitu (17): Augustiniáni 9:05 Noeland (7. díl) 9:25 Svatý Mikuláš: Příběh a život 9:55 V posteli Pod nebesy (8. díl) 10:50 NOEparáda (40. díl) 11:15 Cesty za poznáním: Egyptian museum, Les Baux de Provence, Mingun 11:45 Cesta tří králů (6. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Angelus Domini 12:05 Písnový koncert (2. část) 12:40 CHKO Moravský kras - Povodí Punkvy 13:00 Zpravodajské Noeviny 13:10 Mexico pohledem dobrovolníka 13:50 Harfa Noemova III. (14. díl) 14:10 Mikroregion Třemšín (2/9) 14:20 Cesty za poznáním: Havaj 15:10 Slovo pre teba (2/2) 15:20 Noekreace aneb Vandrování (13. díl) 15:30 Na koberečku (74) 15:45 Atlas Charity (2. díl): Vesnička soužití v Ostravě 16:00 H2Onews 16:10 Krásy Čech a Moravy - Hluboká 16:35 Přejeme si... 16:55 Quo Vadis - Útěk z Iráku 17:25 Léta letí k andělům 17:45 Čtème z křesťanských periodik 17:55 Národní kámen 18:35 Cesta tří králů (6. díl) 18:45 Pro vita mundi (133): Marie Urbánková 19:25 Nedělní čtení 19:50 Ja som s vami (3. díl) 20:00 Z pokladů duše 20:05 Pro vita mundi (89): Doc. ThDr. MUDr. Mgr. Jaroslav Max Kašparů, Ph.D. 20:45 Hlubinami vesmíru [P] 21:35 Nedělní čtení 22:00 Harfa Noemova III. (14. díl) 22:25 Na cestě modlitby s Pannou Marií - Mons. Josef Hrdlička 23:15 Mikroregion Třemšín (2/9) 23:25 Krásy Čech a Moravy - Hluboká 23:50 Slovo pre teba (1/2) 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (16. díl) 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 13. 12. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Evangelium [P] 6:25 Nedělní čtení 6:50 Ja som s vami (4. díl) 7:05 Cesty za poznáním: Havaj 7:55 Slovo pre teba (2/2) 8:05 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (16. díl) 9:05 Pro vita mundi (89): Doc. ThDr. MUDr. Mgr. Jaroslav Max Kašparů, Ph.D. 9:45 Evangelium 10:00 Bez hábitu (17): Augustiniáni 11:00 Léta letí k andělům 11:20 Ekoauto 11:35 Harfa Noemova III. (14. díl) 12:00 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:15 Čtème z křesťanských periodik 12:25 Zpravodajský souhrn týdne 12:55 Atlas Charity (1. díl): Hnojník (výstavba domu s pečovatelskou službou) 13:00 Přejeme si... [P] 13:20 Na cestě modlitby s Pannou Marií - Mons. Josef Hrdlička 14:10 Cesta k andělům (18): Mons. ThLic. Dominik Duka, OP 14:50 Ja som s vami (4. díl) 15:00 Hlubinami vesmíru 16:00 Řemesla našich předků 16:25 NOEparáda (40. díl) 16:50 Evangelium 17:00 Mše svatá z Píště [L] 18:10 Noeland (8. díl) [P] 18:30 Červené čižmy svatá v posteli Pod nebesy (8. díl) 19:45 Na koberečku (74) 20:00 Z pokladů duše 20:05 Octava dies (553): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:35 Noekreace aneb Vandrování (14. díl) [P] 20:45 Souznění 2008 21:45 Pro vita mundi (133): Marie Urbánková 22:25 Národní kámen 23:05 Nedělní čtení 23:30 Čtème z křesťanských periodik 23:40 CHKO Moravský kras - Povodí Punkvy 0:00 Zpravodajský souhrn týdne 0:30 Znojmo ve spirále času 0:50 Ja som s vami (3. díl) 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

PŘEHLED VÁNOČNÍCH BOHOSLUŽEB 2009 – POUTNÍ MÍSTO PANNY MARIE POMOCNÉ U ZLATÝCH HOR (MARIAHILF)
Mariahilf: 25. 12. v 15.00 hod. • 26. 12. v 16.00 hod. • 27. 12. v 10.30 hod. • 28. 12. v 10.30 a 15.00 hod. • 31. 12. v 22.00 hod. • 1. 1. 2010 v 10.30 a 15.00 hod.
Horní Údolí: 25. 12. v 18.00 hod.
Kontakt: Duchovní správa poutního místa P. Marie Pomocné, 793 76 Zlaté Hory 170 • tel. 584 425 916, IP tel. 587 206 201 • e-mail: marketa.kovacova@mariahilf.cz • internet: www.mariahilf.cz

Augustiniánské opatství na Starém Brně, Mendlovo nám. srdečně zve na adventní setkání na téma **DVACET LET SVOBODNÉHO ŽIVOTA STÁTU A CÍRKVE**. Hostem večera bude rektor Masarykovy univerzity v Brně prof. PhDr. Petr Fiala, Ph.D., LL.M. Setkání se bude konat **ve čtvrtek 17. 12. 2009** v kapitulní síni kláštera v **17.45 hodin**.

VÁNOČNÍ DÁREK DO UGANDY

Pomůžeme zachránit život sirotkům v Ugandě? Projekt je v diecézi Lira a zahrnuje výdaje na stravu, oblečení, lékařskou pomoc, údržbu a mzdy. **Pomoc je určena pro 30 sirotků** – děti do šesti let věku, mnohé jsou postižené HIV/AIDS, jiným zemřela matka během porodu, další jsou opuštěné nebo osiřely v důsledku války. Na jedno dítě vychází přibližně **3000 Kč za rok**. Pomoc zajišťuje národní kancelář Papežských misijních děl, 543 51 Špindlerův Mlýn 33, tel. 499 433 058, info@misijnidila.cz, **č. účtu: 72540444/2700, variabilní symbol 440 – podpora sirotků**, do zprávy pro příjemce uveďte: **19-2009-UGD**. Dárci se mohou přihlásit jako sponzoři misí. Zájemci mohou obdržet potvrzení pro daňové účely. Vám, kteří takto přispějete k radosti a záchraně trpících dětí, upřímně děkujeme!

V neděli 13. 12. 2009 v 10 hodin bude v Holčovicích (děkanát Krnov) v kostele Panny Marie, počaté bez poskvrny prvotního hříchu **SLAVNOSTNÍ POUTNÍ MŠE SVATÁ**. Celebrije P. Mgr. Pavel Zachrla, jáhenská služba Mgr. Marcel Jedelský. Při slavnosti bude **vystaven vzácný barokní obraz „Modlí se Madony z Osoblahy“**. Na varhany doprovází Mgr. Jiří Vachala. Po slavnosti je připraveno pohoštění. Srdečně zve farní společenství.

Vydáváme **PUZZLE PAPEŽE A KOSTELŮ** (260 dílků), **PUZZLE BETLÉMA** (260, 480 a 912 dílků) a **PANORÁMA BETLÉMA** (494 a 920 dílků). Cena s poštovním je 150, 250 a 350 Kč. **Objednávky:** Římskokatolická farnost Třebíč-město, Martinské nám. 87/20, 674 01 Třebíč • e-mail: trebicmartin@volny.cz • tel.: 568 841 532 • SMS 728 133 220. Více na www.volny.cz/trebicmartin. Zašleme do měsíce.

Mše svatá, při které vzpomene na všechny **vězně, kteří zahynuli v jáchymovských dolech**, bude sloužena v **úterý 8. prosince 2009 v 16 hodin** na poutním místě Panny Marie Pomocné – Mariahilf u Zlatých Hor.

Liturgická čtení

Neděle 6. 12. – 2. neděle adventní
 1. čt.: Bar 5,1–9
 Ž 126(125),1–2ab.2cd–3.4–5.6
 Odp.: 3 (*Hospodin s námi udělal velkou věc, naplnila nás radost.*)
 2. čt.: Flp 1,4–6.8–11
 Ev.: Lk 3,1–6
Slovo na den: Připravte cestu Pánu.

Pondělí 7. 12. – památka sv. Ambrože (v českobudějovické diecézi slavnost sv. Mikuláše)
 1. čt.: Iz 35,1–10
 Ž 85(84),9ab+10.11–12.13–14
 Odp.: srov. Iz 35,4d (*Hle, Bůh nás přijde a spasí nás.*)
 Ev.: Lk 5,17–26
Slovo na den: Otvorem.

Úterý 8. 12. – slavnost P. Marie, počaté bez poskvrny prvotního hříchu
 1. čt.: Gn 3,9–15.20
 Ž 98(97),1.2–3ab.3c–4
 Odp.: 1a (*Zpívejte Hospodinu píseň novou, neboť učinil podivuhodné věci.*)
 2. čt.: Ef 1,3–6.11–12
 Ev.: Lk 1,26–38
Slovo na den: U Boha není nic nemožného.

Středa 9. 12. – nez. pam. sv. Jana Didaka Cuauhtlatotzina
 1. čt.: Iz 40,25–31
 Ž 103(102),1–2.3–4.8+10
 Odp.: 1a (*Věleb, duše má, Hospodina!*)
 Ev.: Mt 11,28–30
Slovo na den: Pojďte ke mně.

Čtvrtek 10. 12. – ferie
 1. čt.: Iz 41,13–20
 Ž 145(144),1+9.10–11.12–13ab
 Odp.: 8 (*Milosrdný a milostivý je Hospodin, shovívavý a plný lásky.*)
 Ev.: Mt 11,11–15
Slovo na den: Trpí násilí.

Pátek 11. 12. – nez. pam. sv. Damasa I.
 1. čt.: Iz 48,17–19
 Ž 1,1–2.3.4+6
 Odp.: srov. Jan 8,12 (*Kdo tě, Pane, následuje, bude mít světlo života.*)
 Ev.: Mt 11,16–19
Slovo na den: Sedí na tržišti a volají.

Sobota 12. 12. – nez. pam. Panny Marie Guadalupské
 1. čt.: Sir 48,1–4.9–11
 Ž 80(79),2ac+3b.15–16.18–19
 Odp.: 4 (*Bože náš, obnov nás, rozjasni svou tvář, a budeme spaseni.*)
 Ev.: Mt 17,10–13
Slovo na den: Udělali s ním, co chtěli.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

5.–12. PROSINCE 2009

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 6. 12.		PO 7. 12.		ÚT 8. 12.		ST 9. 12.		ČT 10. 12.		PÁ 11. 12.		SO 12. 12.	
Antifona	42	40	1734	1953	1606	1820	42	40	42	40	42	40	42	40
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	42	40	1734	1953	1607	1820	42	40	42	40	42	40	42	40
Antifony	70	71	935	1046	1608	1821	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Žalmy	921	1030	936	1046	813	914	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	70	71	1735	1954	1608	1822	80	83	83	87	86	91	90	94
Antifona k Zach. kantiku	70	72	1735	1954	1608	1822	80	83	83	87	87	91	90	95
Prosby	70	72	1724	1943	1608	1822	80	83	83	87	87	91	90	95
Závěrečná modlitba	71	73	1604	1817	1609	1823	81	1827	84	88	1613	1828	90	1828
Modlitba během dne:														
Hymnus	43	41	43	41	123	133	43	41	43	41	43	41	43	41
Antifony	44	42	44	42	1609	1823	44	42	44	42	44	42	44	42
Žalmy	926	1036	940	1052	1265	1403	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	71	73	75	77	1609	1823	81	84	84	88	88	92	91	96
Závěrečná modlitba	71	73	75	77	1609	1823	81	84	84	88	87	92	90	95
Nešpory:														
	SO 5. 12.													
Hymnus	41	39	41	39	1604	1818	1610	1824	41	39	41	39	41	39
Antifony	68	70	72	74	1605	1818	1611	1825	976	1091	992	1109	1009	1126
Žalmy	916	1025	930	1040	1649	1866	1661	1878	976	1091	992	1109	1009	1126
Kr. čtení a zpěv	69	70	72	74	1605	1819	1611	1825	82	85	85	89	89	93
Ant. ke kant. P. M.	69	70	73	75	1605	1819	1612	1826	82	86	86	90	89	93
Prosby	69	71	73	75	1606	1819	1612	1826	82	86	86	90	89	93
Záv. modlitba	71	73	71	73	1609	1823	1609	1823	81	1827	84	88	1613	1828
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1238	1374	1242	1379	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 5. 12., 12. 12. a 19. 12. 2009 v době od 8 do 12 hodin.

MATKA TEREZA A PANNA MARIA

Joseph Langford • Z angličtiny přeložila Tereza Huspeková

Málo se ví o zjevení Krista, které Matka Tereza prožila v roce 1947. Při něm ji Ježíš odhalil poslání pro její život. F. Langford v této knize mimo jiné ukazuje, jak ovlivnila tato duchovní zkušenost život Matky Terezy. Vypráví také o svých osobních i pracovních setkáních s Matkou Terezou a o jejím mystickém vztahu k Panně Marii, který nebyl sentimentální, ale hluboce intimní. Nic nebylo nemožné pro Matku Terezu, když byla pevně spojena s Pannou Marií. Prostřednictvím účinné pomoci Panny Marie můžeme i my najít milost a odvahu k překonání svých osobních zkoušek a trápení.

*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 117x180 mm, 120 stran, 135 Kč*

(i nynějšímu druhému) vydání namluvil Tajovského přítel Anastáz Opasek týden před svou smrtí, autorizovat ji však už nestačil.

*Karmelitánské nakladatelství • Druhé, opravené vydání
Váz., 128x202 mm, 472 stran, 390 Kč*

NEBRAŇTE DĚTEM PŘICHÁZET • NEDĚLNÍ CYKLUS B (OD ZAČÁTKU ŠKOLNÍHO ROKU), CELÝ NEDĚLNÍ CYKLUS C

Mgr. Jana Zehnalová

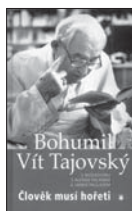
Podněty pro dětské katecheze při bohoslužbě. Návrh promluv vychází vždy z nedělního čtení a evangelia, je koncipován přibližně pro děti středního školního věku.

*Jiří Brauner - Kartuziánské nakladatelství
Brož., A5, 160 stran, 169 Kč*

ČLOVĚK MUSÍ HOŘETI • BOHUMIL VÍT TAJOVSKÝ V ROZHOVORU S ALEŠEM PALÁNEM A JANEM PAULASEM

Rozhovory s želivským opatem Bohumilem Vitem Tajovským (1912-1999) probíhaly od dubna 1998 do srpna 1999 při návštěvách Aleše Palána a Jana Paulase na Želivě. Závěrečné znění rozhovoru B. V. Tajovský autorizoval, prvního vydání knihy se však už nedočkal. Předmluvu k prvnímu

BIBLICKÁ SUDOKU 2

Odpočívá Paia A. Řebíčková

Nový rozšířený soubor netradičních „biblických sudoku“ pro všechny, kdo mají rádi rébusy a hádanky a přitom se chtějí dozvědět něco nového o Bibli.

*Česká biblická společnost
Brož., A5, 240 stran, 149 Kč*

**Informace o předplatném týdeníku Světlo na rok 2010 jsme uveřejnili v čísle 42.
Pán Bůh zaplať za Vaše dary, které jste nám poslali při platbě svého předplatného Světla na rok 2010.**

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 2

147/2002

P. P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.